

’εν ’Ολύμπω

Τριμηνιαίο ηλεκτρονικό περιοδικό
ISSN: 2732-7558

ΤΟΥ ΔΙΚΤΥΟΥ ΚΑΛΙΤΕΧΝΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΕΛΑΣΣΟΝΑΣ
«ΚΕΝΤΡΟ ΤΕΧΝΗΣ, ΛΟΓΟΥ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΔΡΑΣΗΣ»

Αριθμός Τεύχους: 30, Απρίλιος - Μάιος - Ιούνιος 2024
Ηλεκτρονική διεύθυνση: www.enolympo.gr

- Κοινωνιολογικά θέματα
- Δρώμενα του Δικτύου
- Καλλιτεχνικά θέματα

- Λαογραφικά θέματα
- Ιστορικά θέματα
- Παιδαγωγικά θέματα

- Λογοτεχνικά θέματα
- Πολιτιστικά θέματα
- Περιβάλλον-Οικολογία

Έν Ολύμπω

τριμηνιαίο ηλεκτρονικό περιοδικό
ISSN: 2732-7558

Ιδιοκτησία:

Δίκτυο Καλλιτεχνών και Επιστημόνων για την ανάπτυξη της Επαρχίας Ελασσόνας

Υπεύθυνη έκδοσης:

Ελένη Μπλιούμη Μπαρά
Έδρα: Ελασσόνα,
6ης Οκτωβρίου 84,
Τ.Κ. 40200

Ιστοσελίδα: enolympo.gr

Fecabook: Έν Ολύμπω

Διεύθυνση Σύνταξης:

Ελένη Μπλιούμη Μπαρά

Συντακτική Επιτροπή:

Κορίνα Πάντου
Βασίλης Ζαρζώνης

Φιλολογική επιμέλεια:

Κορίνα Πάντου

Σελιδοποίηση:

Μαρία Μοσχογιάννη

Ηλεκτρονική υποστήριξη:

Αθανάσιος Αδάμου

Τεχνική υποστήριξη:

Σταύρος Σαχινίδης

Νομικός Σύμβουλος:

Κώστας Παπαλεξανδρής

Στοιχεία επικοινωνίας:

Ελένη Μπλιούμη Μπαρά
Τηλ.: 6976832232
email: elempliou@gmail.com

Σημείωση σύνταξης:

● Επιτρέπεται η αναδημοσίευση των κειμένων του περιοδικού «Έν Ολύμπω», με τον όρο να αναγράφεται η πηγή, ο συγγραφέας του κειμένου, ο αριθμός τεύχους και ο αριθμός σελίδας.

● Οι συγγραφείς των άρθρων φέρουν την ευθύνη για τις απόψεις τους.

● Πίνακας ζωγραφικής εξώφυλλου:
Σοφία Ανδρέου

Η διδασκαλία είναι κάτι περισσότερο από το να διανέμεις τη γνώση, είναι να εμπνέεις την αλλαγή. Η μάθηση είναι κάτι περισσότερο από το να αποστηθίζεις δεδομένα, είναι να φτάνεις στην κατανόηση.

William Arthur Ward, 1921-1994.

MANA-NAMA

Μάνα, τα χέρια σου
ζυμώνουν Αγάπη,
στρώνουν βαμβάκι μυρωδάτο, ν' αναπαυθώ,
τ' αγριόχορτα ξεριζώνουν, στα ισιάδια να πατώ!
Στη γαλήνη σου πλένω τις πληγές μου
μ' αίμα ζωογόνο απ' τις θηλές σου...
Μάνα, τα λόγια σου
λευτερώνουν γλυκά τις λέξεις μου,
τις αιχμές στα «θέλω» μου ξεγυμνώνουν,
τα φτερά των ονείρων μου επισκευάζουν,
με στέλνουν στις αρένες πάνοπλο...
Μάνα, τα μάτια σου
ευλογία απλώνουν στους ορίζοντες,
τις κουρασμένες επιστροφές μου καλωσορίζουν,
της έκφρασης μου τους ποταμούς πλημμυρίζουν,
στη ζωή και στο Θάνατο ξαγρυπνούν... και μ' ορίζουν...
Δε βαστούν ύμνοι κι αιώνες τις θυσίες!
Μάνα, δροσιά της σκέψης,
μήτρα ευχών και σπίτι μου!

MANA, NAMA!

Πάντου Κορίνα

Υ.Σ. Στη μάνα

Συλλογή: «Συννεφόκαμα»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- MANA-NAMA, της Κυριακής-Κορίνας Πάντου, φιλόλογου, θεατρικής συγγραφέως ποιήτριαςσελ. 1
- 19η Μαΐου: Ημέρα μνήμης της Γενοκτονίας των Ποντίων, της Δρ Ευαγγελία Ράπτου, μεταδιδακτορικής ερευνήτριας, Πανεπιστήμιο Αιγαίου, Τ.Ε.Π.Α.Ε.Σ.σελ. 3
- Το μέλι Ολύμπου επιβεβαιώνει την έρευνα του Ιπποκράτη, του Παιδή Αθανάσιου, πρώην αντιπεριφερειάρχη Θεσσαλίαςσελ. 4
- Η ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ ΛΙΝΑΡΙΟΥ ΚΑΙ ΚΑΝΝΑΒΙΟΥ ΑΠΟ ΤΟ 1506 ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΙΑ, του Κώστα Σπανού, συγγραφέα, εκδότη του περιοδικού «Θεσσαλικό Ημερολόγιο»σελ. 5
- ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΥΠΟΘΕΣΗ..., της Κυριακής-Κορίνας Πάντου, φιλόλογου, θεατρικής συγγραφέως ποιήτριαςσελ. 5
- The Vlachs, του Ιωάννη Δαρή, θεολόγου, αστυνομικούσελ. 6
- ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ, της Γεωργίας Δημουλά, φιλόλογουσελ. 7
- 2η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ ΠΑΡΙΣΙΟΥ (1900), της Γεωργίας Γοργούς-Αλεξίου, Καθηγήτριας Φυσικής Αγωγής, Προέδρου της Ένωσης Λογοτεχνών Βορείου Ελλάδος,σελ. 8
- Εφηβεία και οικογένεια - Εφηβεία και ομάδα, του Δρα Ιωάννη Σιγάλα, παιδοψυχιάτρουσελ. 10
- Η Σημασία της Ανάγνωσης και της Λογοτεχνίας, της Νεκταρίας Βαρσαμή-Πουλτσίδη, συγγραφέαςσελ. 12
- Η διδασκαλία της Δημιουργικής Γραφής στο Δημοτικό, της Ελένης Μπλιούμη, εκπαιδευτικού, MSc Δημιουργικής Γραφής & Λογοτεχνικής Συγγραφήςσελ. 13
- Σε κατάσταση ομηρίας, του Θοδωρή Κακαλέτρη, συγγραφέα, μέλος της ομάδας ISOFRUIT,σελ. 14
- «Ποιος το μαθαίνει τελευταίος;», του Θωμά Ν. Λιόλιου, φιλόλογου, προέδρου του Α.Ε.Μ.Α.σελ. 15
- Το Δίκτυο Καλλιτεχνών και Επιστημόνων για την ανάπτυξη της επαρχίας Ελασσόνας στη Βοιωτίασελ. 16
- Βιβλιοπαρουσιάσεις:
 - α. «Ο Κώστας γράφει...για τον Κώστα», του Βασίλη Ζαρζώνη, φιλόλογου, συγγραφέασελ. 18
 - β. " Παραμύθια για μεγάλα μωρά" της Ζωής Αλεξούλη, με ανάλυση παραμυθιών από τον Βασίλη Ζαρζώνη, φιλόλογο και συγγραφέα.....σελ. 20

19η Μαΐου: Ημέρα μνήμης της Γενοκτονίας των Ποντίων

*Αροθυμώ και τραγωδῶ, αροθυμῶ και κλαίγω
αροθυμῶ και τραγωδῶ, αροθυμῶ και λέγω
Ε μαύρα χρόνια και καιρούς, σα χῶματα σ' πατρίδα
γλυκέα πόσα και πικρά επέρασα και είδα*

Η Κυριακή 19 Μαΐου 2024 ήταν ημέρα μνήμης για όλο τον ελληνισμό και κυρίως για τους Έλληνες του Πόντου, οι οποίοι θρήνησαν και θρηνούν τους νεκρούς της Γενοκτονίας των Ποντίων από τους Νεότουρκους του Κεμάλ.

Πως μπορούμε να ξεχάσουμε την 19^η Μαΐου Ημέρα Μνήμης της Γενοκτονίας του Ποντιακού Ελληνισμού; Μέχρι την Μικρασιατική Καταστροφή, το 1922, πάνω από 200.000 Ελληνοπόντιοι έχασαν τη ζωή τους, ενώ όσοι γλίτωσαν από τη σφαγή, περίπου 400.000, ήλθαν στην Ελλάδα και οι υπόλοιποι κατέφυγαν ως πρόσφυγες στην Νότια Ρωσία.

Και μόλις στις 24 Φεβρουαρίου 1994 στη Μητέρα Πατρίδα, η Βουλή των Ελλήνων ψήφισε ομόφωνα την ανακήρυξη της 19ης Μαΐου ως «Ημέρας Μνήμης για τη Γενοκτονία των Ελλήνων στο Μικρασιατικό Πόντο», ημέρα που ο Μουσταφά Κεμάλ αποβιβάστηκε στη Σαμψούντα.

Μετά τη διάλυση της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας το 1453 ένα εκλεκτό τμήμα του Ελληνισμού ζούσε στα βόρεια της Μικράς Ασίας, στην περιοχή του Πόντου. Το 1461 η άλωση της Τραπεζούντας από τους Οθωμανές δεν τους αλλοίωσε το φρόνημα και την ελληνική τους συνείδηση, παρότι ζούσαν αποκομμένοι από τον εθνικό κορμό. Μπορεί να αποτελούσαν μειονότητα -το 40% του πληθυσμού, αλλά γρήγορα κυριάρχησαν στην οικονομική ζωή της περιοχής, ζώντας κυρίως στα αστικά κέντρα. Μετά την άλωση του 1461, όμως, ο ποντιακός Ελληνισμός γνώρισε συνεχείς διωγμούς, σφαγές, ξεριζωμούς και προσπάθειες για το βίαιο εξισλαμισμό και εκτουρκισμό του, με αποκορύφωμα τη συστηματική και μεθοδευμένη εξόντωση-γενοκτονία του αιώνα μας.

*Η Τραπεζούντα, η κυρά, Βασίλισσα κι αφέντρια
χιλέχρονος νοικοκυρά και πάντα νέϊσα νύφε,
δοξασμέντσα και ξακουστή κι ελεύτερη και σκλάβια,
...τα μαλλιά τς εξάσπρισαν, τ' ομμάτια τς εθολώθαν
την ώρα ντο εντίκρεσεν απόσα... καμονάντας...*

*Μαύρα εφόρνεν λώματα, μαύρον μαντήλ' 'ς σ' ωμία τς
μαύρον ζωνάρ' 'ς σην μέσεν ατς, και κόκκινα σαντάλια...*

*Εγκαλιάστεν ατς ουλουούς, με την ψην και τ' ομμάτια,
κι αμίλετοι κι εκείν' κι Ατέ, 'ς σα κάστρια ανεφόρτσαν.
Εποίκαν τόπον, ένοιξαν κι Εκείνε εμπροδέβεν,
ψηλή, λεγνή, περήφανη, Λαραχανής ελάτη*

Από τους βαλκανικούς πολέμους και από τους επίσημους συμβούλους των Γερμανών οι Νεότουρκοι διδάχθηκαν ότι μονάχα με την εξαφάνιση των Ελλήνων και Αρμενίων θα έκαναν πατρίδα τους τη Μικρά Ασία. Οι διάφορες μορφές βίας δεν αρκούσαν για να φέρουν τον εκτουρκισμό. Η απόφαση για την εξόντωσή τους πάρθηκε από τους Νεότουρκους το 1911, εφαρμόστηκε κατά τη διάρκεια του Α' Παγκοσμίου Πολέμου και ολοκληρώθηκε από τον Μουσταφά Κεμάλ (1919 - 1923).

Οι Τούρκοι άρχισαν με την επιστράτευση όλων των «ανδρών» στον Πόντο από 15 έως 45 ετών και την αποστολή τους σε Τάγματα Εργασίας. Παράλληλα, αμφισβήτησαν το δικαίωμα των Ελλήνων να ασκούν ελεύθερα τα επαγγέλματά τους και απαγόρευαν στους μουσουλμάνους να εργάζονται επαγ-

**της Δρ Ευαγγελία
Ράπτου**
μεταδιδακτορικής
ερευνήτριας
Πανεπιστήμιο Αιγαίου
Τ. Ε.Π.Α.Ε.Σ.

κρηχύθηκε στο μεταξύ ο Α' Παγκόσμιος Πόλεμος και η Τουρκία, έχοντας πια την ευχέρεια, εφάρμοσε πλήρως το παλιότερο σχέδιο της εξόντωσης των χριστιανών. Σκοπός των Τούρκων ήταν, με τους εκτοπισμούς, τις πυρπολήσεις των χωριών, τις λεηλασίες, τους βιασμούς, τις σφαγές, να επιτύχουν την αλλοίωση του εθνολογικού χαρακτήρα των Ελληνικών περιοχών και να καταφέρουν ευκολότερα τον εκτουρκισμό εκείνων που θα απέμεναν. Η εφαρμογή αυτής της πολιτικής ανάγκασε χιλιάδες Έλληνες να εγκαταλείψουν τις προαιώνιες εστίες τους και να μετοικήσουν με πολυήμερες εξοντωτικές πορείες.

Το 1919 αρχίζει νέος διωγμός κατά των Ελλήνων από το κεμαλικό καθεστώς, πολύ πιο άγριος κι απάνθρωπος από τους προηγούμενους. Εκείνος ο διωγμός υπήρξε η χαριστική βολή για τον ποντιακό ελληνισμό. Στις 19 Μαΐου, με την αποβίβαση του Μουσταφά Κεμάλ στη Σαμψούντα, αρχίζει η δεύτερη και σκληρότερη φάση της ποντιακής γενοκτονίας. Με τη βοήθεια μελών του Νεοτουρκικού Κομιτάτου συγκροτεί μυστική οργάνωση, τη Mutafai Milliye, κηρύσσει το μίσος εναντίον των Ελλήνων και σχεδιάζει την ολοκλήρωση της εξόντωσης του ποντιακού ελληνισμού.

*Έρθεν ο Τούρκον ο κακόν
«Έρθεν Ο τούρκον ο κακόν κι εκόνεψεν 'ς σην χώραν
Τ' ομάδα τούρκ' εγόμωσαν και τα βουνά λεβέντους.
Καλώς έρθες, τουρκόπουλον, καλώς κι απόθεν έρθες.
Κι αν έρθες για φαγίν, ποτήν, εσέν φαγοποτιζώ
Κι αν έρθες για την συντεκνιάν, εσέν σύντεκνον 'φτάγω
Κι αν έρθες για τον πόλεμον, έβγα κι ας πολεμούμε
Κι εσύ έβγαλ' γυμνά σπαθιά κι εγώ βγάλω κοντάρα,
Εσύ έβγαλ' γενίτσαρους κι εγώ βγάλω κοράσα.
'Σ σην έμπαν' χίλτς εσκότωσεν, 'ς σην έβγαν δυό χιλιάδες
Και 'ς σα κλωθογυρίσματα τ'ς, έφυγαν τα κουμπία τ'ς
Κι εφάνθαν τα χρυσόμηλα τ'ς, τα λινοςκεπαγμένα.
Κι ο σκύλον ο γενίτσαρον ψιλήν φωνήν εβγάλει.
Γυναίκικον ο πόλεμον, γυναίκικον ο κούρσορ,
Γυναίκικον έν' το κοντάρ' σκοτών' τα παληκάρα».*

Από το βιβλίο του Στάθη Ευσταθιάδη «Τα τραγούδια του Ποντιακού λαού»

Αυτό που δεν πέτυχε το σουλτανικό καθεστώς στους πέντε αιώνες της τυραννικής διοίκησής του το πέτυχε μέσα σε λίγα χρόνια ο Κεμάλ: εξόντωσε τον ελληνισμό του Πόντου και της Ιωνίας.

Η γενοκτονία των χριστιανών, μια από τις πρώτες σύγχρονες

γενοκτονίες, ήταν ένα καλά μελετημένο σχέδιο εξόντωσης όλων των μειονοτήτων της άλλοτε κραταιάς αυτοκρατορίας. Ήταν ένα προμελετημένο έγκλημα, το οποίο η κυβέρνηση των Νεότουρκων έφερε σε πέρας με συστηματικότητα. Ένα σχέδιο που άρχισε να εφαρμόζεται από το 1914 με τον πρώτο διωγμό και ολοκληρώθηκε μετά την καταστροφή του 1922. Οι μέθοδοι που χρησιμοποίησε ήταν ο ξεριζωμός, η εξάντληση στις κακουχίες, τα βασανιστήρια, η πείνα και η δίψα, και τα στρατόπεδα θανάτου στην έρημο.

Η διεθνής βιβλιογραφία και τα κρατικά αρχεία πολλών χωρών βρίθουν μαρτυριών για το ειδικό έγκλημα, που διαπράχθηκε εναντίον του Ελληνικού λαού. Η Γενοκτονία των Ελλήνων πραγματοποιήθηκε παράλληλα με γενοκτονίες σε βάρος και άλλων χριστιανικών πληθυσμών της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, δηλ. των Αρμενίων και των Ασσυρίων.

Οι Τούρκοι αρνούνται σήμερα τη σφαγή των Ελλήνων. Κι όταν βρίσκονται αντιμέτωποι με αδιάσειστα ντοκουμέντα, τα αποδίδουν στις αναπόφευκτες ακρότητες του πολέμου. Η αλήθεια είναι πολύ διαφορετική!

19 ΜΑΙΟΥ: Ημέρα Εθνικής Μνήμης. Μια μέρα που οφείλουμε όλοι να χαράξουμε στη μνήμη και στην καρδιά μας, Πόντιοι και

μη πρέπει να θυμόμαστε. Η μνήμη είναι η καλύτερη μορφή Εθνικής Αντίστασης.

«Ξηρανθήτω ημίν ο λάρυγξ, εάν επιλαθώμεθά Σου, ώ πάτριος Ποντία Γη!»

«Να ξεραίνεται η γούλα μ' αν ανασπάλλω την πατρίδα μ', τον Πόντον»

Μοναδική μας ελπίδα ο λόγος του Μακρυγιάννη: «Ότι η τύχη μας έχει τους Έλληνες πάντοτε ολίγους. Ότι αρχή και τέλος, παλαιότεν και ως τώρα, όλα τα θεριά πολεμούν να μας φάνε και δεν μπορούν. Τρώνε από μας και μένει και μαγιά». Γι' αυτή τη μαγιά το σημερινό μας αφιέρωμα.

«Έναν κερίν Καλομηνά, ημέραν δέκα εννέα,
Θ' αφτύνω και θ' αροθυμώ, εσάς τοι δοξασμένους.
Γουρπάν' εγίνουστουν εσείν, εμείς να 'λευτερούμες.
Σώμαν και ψ'υχήν εδέκατεν, θυμίαμαν'ς στον Πόντον.
Τα μέκια 'σουν πολλά κι αγνά κι εμείς πουγαλεμένοι,
Πατρίδαν άλλο κι αν ευτάς, πατρίδαν έναν ένι».

«Ένα κερί το Μάιο, τη δεκάτη ενάτη ημέρα,
Θ' ανάψω και θα νοσταλήσω, εσάς τους δοξασμένους.
Θυσία γίνατε εσείς, εμείς να λευτερωθούμε.
Σώμα και ψυχή δώσατε, θυμίαμα στον Πόντο.
Η προσφορά σας είναι μεγάλη κι εμείς ταλαίπωροι.
Πατρίδα άλλη κι αν κάνεις, πατρίδα μία είναι».

Κατάθεση στεφάνου από το Δίκτυο Καλλιτεχνών και Επιστημόνων για την ανάπτυξη της επαρχίας Ελασσόνας, για την Ημέρα Μνήμης της Γενοκτονίας των Ελλήνων του Πόντου

Τιμώντας την 19η Μαΐου, Ημέρα μνήμης της Γενοκτονίας των Ελλήνων του Πόντου, ο Δήμος Ελασσόνας και η Ένωση Ποντίων Επαρχίας Ελασσόνας, διοργάνωσαν εκδηλώσεις το Σάββατο 25 Μαΐου και την Κυριακή 26 Μαΐου, με καταθέσεις στεφάνων, στις οποίες καταθέσεις, δεν έλλειψε και το Δίκτυο

Καλλιτεχνών και Επιστημόνων για την ανάπτυξη της επαρχίας Ελασσόνας, όπου έδωσε το δικό του φόρο τιμής καταθέτοντας στεφάνι η πρόεδρος κ. Μπλιούμη Ελένη και στηρίζοντας την προσπάθεια των ποντιακών σωματείων για τη διεθνή αναγνώριση της Γενοκτονίας των Ποντίων.

Το μέλι Ολύμπου επιβεβαιώνει την έρευνα του Ιπποκράτη

Ενθαρρυντικά είναι τα αποτελέσματα για το μέλι που παράγεται στην περιοχή του Ολύμπου, από την έρευνα του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας.

Σύμφωνα με τα όσα δήλωσε στην ΕΡΤ ο επίκουρος καθηγητής του Τμήματος Βιοχημείας και Βιοτεχνολογίας κ. Δημήτρης Μόσιαλος δείχνει ότι ορισμένα από τα δείγματα μελιού του Ολύμπου έχουν αντιβακτηριακή δράση έναντι δυο σημαντικών νοσοκομειακών παθογόνων βακτηρίων της *Pseudomonas aeruginosa* και του *Staphylococcus aureus*, που μάλιστα ήταν ισχυρότερη από αυτή του μελιού Manuka.

Σε δηλώσεις του ο κ. Μόσιαλος επεσήμανε ότι το μέλι Ολύμπου μπορεί να χρησιμοποιηθεί στην ιατρική εξαιτίας της αντιβακτηριακής του δράσης καθώς και στην βιομηχανία τροφίμων ως φυσικό συντηρητικό.

Το γεγονός έχει χαροποιήσει του μελισσοκόμους της Ελασσόνας που έχουν προχωρήσει στη συγκρότηση ομάδας παραγωγών, θέλοντας να εκμεταλλευτούν αυτή τη χρυσή ευκαιρία για την ανάδειξη αυτού του εξαιρετικού προϊόντος.

Την ικανοποίηση του εξέφρασε και ο πρώην αντιπεριφερειάρχης Θεσσαλίας κ. Θανάσης Παιδής ο οποίος ήταν από τους πρώτους που στήριξε αυτήν την προσπάθεια μέσω της περιφέρειας Θεσσαλίας που στοχεύει να αξιοποιήσει αυτές τις βιολογικές ιδιότητες του μελιού που παράγεται στην περιοχή του Ολύμπου.

“Τα αποτελέσματα έρχονται να επιβεβαιώσουν την έρευνα του Ιπποκράτη για το μέλι και τις θεραπευτικές και φαρμακευτικές του ιδιότητες μετά από χιλιάδες χρόνια.

Η περιφέρεια Θεσσαλίας σε συνεργασία με το Πανεπιστήμιο και το ΤΕΙ Θεσσαλίας πραγματοποίησε αυτή την έρευνα που έρχεται να αναδείξει τα συγκριτικά πλεονεκτήματα ενός προϊόντος που παράγεται στην περιοχή του Ολύμπου εκεί όπου ενδημούν 1700 σπάνια βότανα από τα οποία τρέφονται οι μέλισσες.

Η έρευνα δείχνει ότι μέλι του Ολύμπου είναι καλύτερο από το μέλι Manuka που παράγεται στη Νέα Ζηλανδία από μέλισσες που τρέφονται με ένα συγκεκριμένο είδος θάμνου και πωλείται 200 ευρώ το κιλό.

Αυτό θέλουμε να εκμεταλλευτούμε ως περιφέρεια Θεσσαλίας και προς αυτή την κατεύθυνση θα κινηθούμε, έτσι ώστε να αναδειχθούν οι εξαιρετικές ιδιότητες των μελιών αυτών και να αυξηθεί η προστιθέμενη αξία τους”.

“Οι ερευνητικές ομάδες σε συνεργασία με την περιφέρεια Θεσσαλίας και την μελισσοκομική ομάδα παραγωγών Ελασσόνας σκοπεύουν να συνεχίσουν τις μελέτες για τις βιολογικές ιδιότητες των μελιών της ευρύτερης περιοχής του Ολύμπου”, συμπλήρωσε, ο κ. Θανάσης Παιδής, που σημείωσε ακόμη ότι “τα αποτελέσματα αυτής της μελέτης αναμένεται να χρησιμοποιηθούν για την κατάρτιση φακέλου για την κατοχύρωση γεωγραφικής και φυσικά την ενίσχυση της Θεσσαλικής οικονομίας”.

Σύνταξη Ευάγγελος Μητρούσιας

ΠΑΙΔΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ – ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Παιδής Αθανάσιος, πρώην αντιπεριφερειάρχης Θεσσαλίας
Στοιχεία Επικοινωνίας:

Τηλ: 6932488872, 2410535711

email: sakispedis@gmail.com

Γεννήθηκε στην Ελασσόνα στις 05-02-1977. Ασχολείται

επαγγελματικά, με τις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας, το εμπόριο και τις εξαγωγές προϊόντων. Είναι απόφοιτος του τμήματος Τεχνολόγων Γεωπόνων Λάρισας. Έχει παρακολουθήσει μεταπτυχιακά προγράμματα MBA καθώς και προσασίας περιβάλλοντος.

Υπηρέτησε την στρατιωτική του θητεία στην 130 Σμηναρχία Μάχης στη Λήμνο.

Έχει εκλέγει τρεις φορές Περιφερειακός σύμβουλος Θεσσαλίας και έχει διατελέσει Αντιπεριφερειάρχης Θεσσαλίας. (2017-2018).

Στις Βουλευτικές εκλογές του 2023 συγκέντρωσε 17.355 ψήφους ως υποψήφιος βουλευτής με την Νέα Δημοκρατία.

Επί της θητείας του η Περιφέρεια Θεσσαλίας συμμετείχε σε κορυφαίες εκθέσεις τροφίμων και ποτών σε όλο την Ευρώπη με σημαντική επιτυχία ενώ αυξήθηκε σημαντικά η προβολή της Περιφέρειας με ελάχιστο κόστος και πολλαπλά οφέλη για την τοπική οικονομία ενώ ανέπτυξε με επιτυχία τον Αθλητικό Τουρισμό.

Στις εκλογές του 2019 εκλέχτηκε 1ος Περιφερειακός σύμβουλος με ρεκόρ ψήφων στην ΠΕ Λάρισας.

Τον Μάρτιο του 2021 μετά τον σεισμό του Μαρτίου ανέπτυξε έντονη εθελοντική δράση σε όλη την πληγείσα περιοχή συμβάλλοντας σημαντικά στην ανακούφιση των κατοίκων ενώ ανάλαβε και σημαντικές πρωτοβουλίες Για όλη αυτή την προσπάθεια οι κάτοικοι των χωριών Μαγούλας καθώς και Δαμασίου τον βράβευσαν και τον έκαναν επίτιμο δημότη.

Ίδια σημαντική δραστηριότητα αναπτύχθηκε κατά τις πρόσφατες καταστροφικές πλημμύρες στη Θεσσαλία όπου ήταν συνεχώς στην πρώτη γραμμή και έδωσε άμεσες λύσεις όπου χρειάστηκε.

Γνωρίζει άπαιστα την Αγγλική γλώσσα. Ασχολείται με την φωτογραφία, τη μουσική, τον αθλητισμό, το τρέξιμο, την ορειβασία τον εθελοντισμό, το περιβάλλον τη φιλοζωία και το ραδιόφωνο.

Αρθρογραφεί σχετικά με τα τρόφιμα, τον τουρισμό και το περιβάλλον ενώ συμμετέχει συχνά σε τηλεοπτικές και ραδιοφωνικές εκπομπές.

Αναπτύσσει έντονη εθελοντική δράση και έχει πάρει σημαντικές πρωτοβουλίες όσον αφορά την εθελοντική προσφορά. Έχει βραβευτεί δεκάδες για την προσφορά του από πολλούς φορείς και συλλόγους.

Είναι παντρεμένος με την φαρμακοποιό Ευη Αγορογιάννη και πατέρας δυο κοριτσιών.

Η ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ ΛΙΝΑΡΙΟΥ ΚΑΙ ΚΑΝΝΑΒΙΟΥ ΑΠΟ ΤΟ 1506 ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΙΑ

Το 1985, δημοσίευσα στον 8ο τόμο του Θεσσαλικού Ημερολογίου ένα κατάστιχο προερχόμενο από το Μεγάλο Μετέωρο. Πρόκειται για ένα κατάστιχο ζητείας, του ετήσιου δηλαδή ταξιδιού συλλογής προφορών από τους χωρικούς. Ο μετεωρίτης μοναχός, στο ταξίδι το οποίο επιχείρησε στα μέσα του 18ου αι., πέρασε από πολλούς οικισμούς της επαρχίας Ελασσόνας.

του **Κώστα Σπανού**
συγγραφέα
εκδότη του περιοδικού
«Θεσσαλικό Ημερολόγιο»

Στο κατάστιχό του καταχώρισε τα ονόματα των οικισμών τούς οποίους επισκέφθηκε και τα ονόματα των χωρικών οι οποίοι του πρόσφεραν κάτι. Σε μερικούς οικισμούς, μεταξύ των άλλων προσφορών αναφέρεται και το καννάβι σε λίτρες, γεγονός το οποίο με εξέπληξε: «Καννάβι χωρίο Βλαχογιάννι λίτρες: Κυπαρίσση ιερέως, λίτρες 10». Είναι γνωστό, βεβαίως, ότι οι χωρικοί δεν διέθεταν χρήματα και ότι πρόσφεραν σιτηρά, κυρίως, μετά τον αλωνισμό των σπαρτών. Στην επαρχία της Ελασσόνας, πρωτάκουστο, πρόσφεραν και καννάβι.

Οι μοναχοί των Μετεώρων, όπως και οι χωρικοί, το χρειαζόνταν για την κατασκευή σχοινιών, τριχιών, καπιστριών των ζώων και σακιών.

Η λίτρα ήταν το ένα τρίτο της οκάς, δηλαδή 427 περίπου γραμμάρια. Έκτοτε, δεν συνάντησα σε καμία άλλη πρόθεση ή κατάστιχο προσφορά κανναβιού.

Όμως, με τη δημοσίευση τμημάτων των απογραφών των Οθωμανών, τις οποίες διοργάνωσαν στη Θεσσαλία ήδη από το 1454/1455, αναφέρεται συχνά πρόσσοδος του τιμαριούχου από την καλλιέργεια του κανναβιού, όπως και του λιναριού.

Στην απογραφή π.χ. του χωριού Δολίχη της Ελασσόνας, ο οθωμανός τιμαριούχος του 1506 έλαβε από τη δεκάτη της παραγωγής του κανναβιού 50 δέματα αξίας 100 άσπρων (100/120 του γροσίου). Επομένως η παραγωγή ήταν 500 δέματα.

Η παραγωγή του λιναριού είχε ανέλθει στα 300 δέματα, καθώς ο τιμαριούχος έλαβε ως δεκάτη 30 δέματα αξίας 60 άσπρων, δηλαδή μισού γροσίου. Το καλλιεργητικό έτος 1569-1570 οι χωρικοί έσπειραν πολύ λινάρι και γι' αυτό ο τιμαριούχος έλαβε ως δεκάτη 830 δέματα, αξίας 2.490 άσπρων (20,75 γροσίων), ποσό κάπως μεγάλο για τα δεδομένα της εποχής. Η παραγωγή του κανναβιού ήταν πενιχρή, μόνο 26 δέματα, αλλά η αξία τους πολύ μεγαλύτερη από τα 30 δέματα του 1506, γεγονός το οποίο δηλώνει την υποτίμηση του οθωμανικού νομίσματος.

Στη γειτονική Μηλέα (Βούρμπα), το 1506, οι τιμαριούχοι έλαβαν συνολικά ως δεκάτη του λιναριού 117 δέματα, οπότε η παραγωγή ήταν 1.170 δέματα, και 85 δέματα καννάβι, οπότε η παραγωγή ήταν 850 δέματα. Το 1570 η παραγωγή αυτών των ειδών περιορίστηκε σημαντικά. Με βάση τη δεκάτη, η παραγωγή του λιναριού ανήλθε στα 900 και του κανναβιού στα 770 δέματα. Το 1570, η παραγωγή στην Τσαριτσάνη είναι πολύ μεγάλη, όπως προκύπτει από τον φόρο της δεκάτης: 5.830 δέματα λινάρι και 3.800 δέματα καννάβι.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- 1) Machiel Kiel (μετ. Σταυρούλα Σδρόλια), «Πληθυσμός και παραγωγή επτά οικισμών της Ελασσόνας το 1570 κατά το φορολογικό κατάστιχο T. D. 695 (Βα-λανίδα, Δολίχη, Δομένικο, Ευαγγελισμός, Πύθιο, Συκιά και Τσαριτσάνη)», Θεσσαλικό Ημερολόγιο 66 (2014) 3-16. [Ελευθερία 29.1.2021].
- 2) Κώστας Σπανός, «Ιστορικά στοιχεία για τη Δολίχη της Ελασσόνας τον 16ο αιώνα», Θεσσαλικό Ημερολόγιο, 75 (2019) 49-62.
- 3) Κώστας Σπανός, «Ιστορικά στοιχεία για τη Μηλέα της Ελασσόνας (1506-19ος αιώνας)», Θεσσαλικό Ημερολόγιο, 78 (2020) 161-174.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΥΠΟΘΕΣΗ...

Μελαγχολικά περήφανη,
σημαίαναδιπλώνει...
το πρώτο κλάμα των παιδιών στη ματιά της
Σφίγγει τη λίστα στο σούπερ μάρκετ,
όπως στους δρόμους σφίγγει το δίκιο της,
όπως χθες τα τριαντάφυλλα της νιότης
Μειωμένο ωράριο,
με πέντε στόματα στη γροθιά της!

Δε περισσεύει η μέρα απ' τους ρόλους!

Κι οι νύχτες στην ατέλειωτη καρδιά της...
Λιγοστεύουν,
καθώς πλέκει αγκαλιές κι ελπίδες πως...
-Αύριο, σαν ψηλώσουν οι γιοι της,
θα μοιράζει την αγάπη σε μπουκιές,
να γελούν τα παιδιά των παιδιών της...

Υ.Σ. «Μέρα της γυναίκας»
Πάντου Κορίνα
Συλλογή: «Συννεφόκαμα»

The Vlachs

Συνηθίζουν αρκετοί συμπολίτες μας, αστικής καταγωγής, να αποκαλούν βλάχους τους κάτοικους κυρίως της Θεσσαλίας και της Δυτικής Μακεδονίας, και ακόμη χειρότερα, να αποκαλούν έτσι τους αμόρφωτους και άξεστους ανθρώπους. Σε αυτήν την περίπτωση οι χαρακτηρισμοί επιστρέφονται.

Εγώ, που δεν είμαι βλάχος, θέλω να βάλω τα πράγματα σε μια θέση.

Οι Βλάχοι είναι λατινόφωνη πληθυσμιακή ομάδα, τα μέλη της οποίας κατοικούν κυρίως στην Ελλάδα, στην Αλβανία, στη Βόρεια Μακεδονία, στη Σερβία και στη Ρουμανία. Μητρική γλώσσα των Βλάχων είναι η βλάχικη, γνωστή επίσης υπό το νεολογισμό «αρωμουνική». Η αρωμουνική είναι το σύνολο των μη συστηματοποιημένων βλάχικων διαλέκτων που ομιλούνται στα νότια Βαλκάνια και είναι λατινογενούς προέλευσης. Στον ελλαδικό χώρο, και παρά τις αντίξοες συνθήκες, ένα μέρος της λατινόφωνης αυτής πληθυσμιακής ομάδας συνεχίζει μέχρι σήμερα να μιλά, παράλληλα με την ελληνική, και τη μητρική βλάχικη. Το μεγαλύτερο, ωστόσο, μέρος των ατόμων βλάχικης καταγωγής μιλάει πλέον μόνο ελληνικά.

Η βλάχικη γλώσσα, υπό το βάρος και τη σκιά της ελληνικής γλώσσας, δεν μπόρεσε ποτέ να αναπτυχθεί πλήρως σαν λόγια γλώσσα και άρα να εγγραμματοστεί και να αποκτήσει γραφή, λόγω των ιδεολογικών επιλογών των Βλάχων μελών της αστικής τάξης οι οποίοι ήταν σε θέση, όχι μόνο να μετέχουν της ελληνικά προσανατολισμένης παιδείας, αλλά και να επηρεάζουν την υπόλοιπη κοινότητα προς εκείνη την κατεύθυνση, διότι η

του **Ιωάννη Δαρή**
θεολόγου
αστυνομικού

ελληνική ήταν η γλώσσα της εκκλησίας και της εκπαίδευσης, ήταν και η lingua franca του εμπορίου στα Βαλκάνια. Και στην περίπτωση των Παραδουνάβιων Ηγεμονιών η γλώσσα της ιθύνουσας τάξης.

Η Ελληνική ήταν η γλώσσα που χρησιμοποιούσαν πάντα στην Εκκλησία, στο εμπόριο κι αλλού, ενώ τα βλάχικα χρησιμοποιούνταν κυρίως στο οικιακό περιβάλλον και στις κοινωνικές συναναστροφές της κλειστής κοινωνίας του χωριού. Βλέπουμε ευκρινώς πως οι Βλάχοι αποφεύγουν για πάνω από 200 χρόνια να γράψουν τα βλάχικα, γιατί είναι πλήρεις Ελληνικής συνείδησης και γιατί έτσι επεδίωξαν οι ίδιοι να

μη γίνουν θύματα εκμετάλλευσης ως δήθεν μειονότητα βλάχικη, από άλλες εθνότητες (όπως η ρουμανική, που η επίσημη γλώσσά τους μοιάζει με τα βλάχικα) ή άλλους ανθελληνικούς κύκλους².

Πέτυχαν, όχι μόνο κρατήσουν, αλλά και να διαδώσουν την ελληνική γλώσσα και τα σπέρματα του ελληνικού πολιτισμού.

Το 1940 η ιταλική προπαγάνδα είχε καταγράψει ότι οι βλάχικοι οικισμοί είναι «σταθμοί λατινικότητας» και μόλις τα φασιστικά στρατεύματα μπουν στα βλάχικα χωριά θα γίνουν δεκτά με ενθουσιασμό από τον ντόπιο πληθυσμό.

Αν και υπήρξε καταγεγραμμένη δράση «ρουμανιζόντων Βλάχων» στην περιοχή της Πίνδου, ο πληθυσμός των βλάχικων χωριών στήριξε με θέρμη τον Ελληνικό Στρατό, τις πρώτες δύσκολες ημέρες της εισβολής των Ιταλών³.

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ:

- 1) Λαζάρου Αχιλλέας, 19862: Αρωμουνική και αι μετά της Ελληνικής σχέσεις αυτής. Αθήνα, σελ. 407.
- 2) Σταύρου Τζίμα, «Ρουμανική προπαγάνδα», Εφημ. ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, 02/03/2012.
- 3) Ε. Αβέρωφ-Τοσίτσα, Η πολιτική πλευρά του Κουτσοβλαχικού ζητήματος (1948), σ. 75-6.

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Στα μέσα της δεκαετίας του 1930 συνέβη το τραγικό γεγονός. Σκληρός ο κόσμος τότε, τραχύς. Τα παιδιά παρατημένα στα χέρια της τύχης και των ανώριμων επιλογών τους. Και από μικρή ηλικία αναλαμβάνανε υπεύθυνες αρμοδιότητες για να βοηθάνε στις αγροτικές και κτηνοτροφικές εργασίες. Περιθώρια επιλογής δεν είχαν. Στις ώρες τηςσχόλης, όμως, δεν παρέλειπαν το παιχνίδι.

Μάης μήνας, ο αγαπημένος των παιδιών. Ζεστός όσο πρέπει για να παίζουν χωρίς να τους βαραίνουν χοντρά ρούχα και δροσερός για να μην δυσφορούν καθώς τρέχουν και αλωνίζουν τις εξοχές. Τούτο το μήνα το αγαπημένο παιχνίδι τους ήταν να εξορμούν, όπου υπήρχε δένδρο, και να μαζεύουν τους νεοσσούς των πουλιών, μη πποούμενοι από τις θρηνητικές κραυγές των πουλάδων, όταν έβλεπαν να ορφανεύουν οι φωλιές από τα μικρά τους.

Κάθε Σαββατοκύριακο ομάδες οργανωμένες ανάλογα με τις φιλίες ή τις γειτονιές ξεκινούσαν να πιάσουν κοτσύφια, τσιονούλια, καρακαξούλια και καραμζούλια στις φωλιές τους. Ένας σε κάθε ομάδα, ο πιο δυνατός, ο πιο παράτολμος σκαρφάλωνε στο δένδρο, έπιανε τα άφτερα πουλιά και τα πετούσε στους από κάτω να τα μαζεύουν. Αυτά μέχρι που χάθηκε ο Γιάννης, ένα οκτάχρονο αγόρι από την πάνω γειτονιά.

Τούτη τη μέρα δυο ομάδες αγοριών ξεκίνησαν με ενθουσιασμό θηρευτών για το αρχέγονο άθλημα της συλλογής μικρών πουλιών από τις φωλιές τους.

Στα ψηλά δένδρα λίγα παιδιά είχαν το θάρρος και την τόλμη να σκαρφαλώνουν. Ένας από αυτούς και ο Θωμάς.

Η ομάδα του είχε εντοπίσει φωλιά σε μια ιτιά. Ψηλό το δένδρο, αλλά και αυτός δεν καταλάβαινε από δυσκολίες. Τον προκαλούσαν, του ένευαν να τολμήσει. Έτσι είχε γεννηθεί. Παράτολμος.

Σκαρφάλωσε σαν αίλουρος, έφτασε στην κορφή. Εκεί είχαν φτιάξει τη φωλιά τους τα φτωχά πετεινά του ουρανού, για να μην τα φτάνουν τα τέκνα των ανθρώπων, αλλά «η κορωνίς της δημιουργίας» αποδείχτηκε ανώτερη από το γένος των πτηνών!

Απλώνει το δεξί χέρι στη φωλιά, ενώ με το αριστερό κρατιέται γερά. Τα παιδιά από κάτω κοίταζαν με χάσκοντα τα στόματά τους περιμένοντας να έρθει η λεία εξ ουρανού. Τι απογοήτευση, όμως! Η φωλιά ήταν άδεια. Ο κόπος μάταιος και η χαρά χωρίς αντίκρισμα. Τα πουλάκια είχαν πε-

της Γεωργίας
Δημουλά
φιλόλογου

τάξει, γλίτωσαν από την ομηρία και το θάνατο που νομοτελειακά θα επακολουθούσε. Για τον επίδοξο κλέφτη των πουλιών, όμως, η συνέχεια παραλίγο να επιφέρει το αναπότρεπτο, να του στοιχίσει τη ζωή, πριν συμβεί το κακό στον Γιάννη.

Όταν η συντροφιά του αντιλήφθηκε ότι ήταν «άνθρακες ο θησαυρός», έτρεξαν σε παρακείμενο δένδρο, όπου η άλλη παρέα από την άλλη γειτονιά, επιδίδονταν στο ίδιο σπορ. Και αν έκρινε κανείς από τις ενθουσιώδεις κραυγές τους, πρέπει να είχαν σταθεί πιο τυχεροί από αυτούς. Έτρεξαν χωρίς δεύτερη σκέψη και ενώθηκαν με την πισιρικάδα της άλλης γειτονιάς, για να προλάβουν να νιώσουν τις συγκινήσεις

των κυνηγών την ώρα που πιάνουν το θήραμά τους.

Τον άφησαν τον Θωμά μόνο του να παλεύει να κατεβεί. Έκανε βιαστικές κινήσεις, να τους προλάβει, γιατί δεν ήθελε να χάσει σκηνές. Πάτησε γερά το δεξιό του πόδι σε διχάλα που σχημάτιζαν δύο γερά κλαδιά και έριξε το αριστερό του κάτω και το στήριξε στον κορμό. Έκανε να κατεβάσει και το άλλο και στη συνέχεια να πηδήσει στο έδαφος. Για κακή του τύχη το δεξιό πόδι σκάλωσε στη διχάλα και έμεινε κρεμασμένος. Το κεφάλι άγγιζε το πέλμα του σφηνωμένου ποδιού καθώς κρατιόταν με τα χέρια από τα ξύλα της διχάλας, που ευτυχώς δεν τον πρόδωσαν. Όλη η εικόνα έδινε την εντύπωση ενός χορευτή, ο οποίος εκτελούσε εναέριο σπαγγάτο. Κρατιόνταν με τα χέρια του γερά, αλλιώς θα τον βρίσκανε κρεμασμένο με το ένα πόδι από την κορυφή της ιτιάς σαν σφαχτάρι στο σιγκέλι. Τα χρειάστηκε, είναι αλήθεια. Φοβήθηκε για τη συνέχεια.

Βοήθεια άμεση δεν μπορούσε να περιμένει από πουθενά. Μόνος του έπρεπε να βρει λύση. Με όσες δυνάμεις είχε σύρθηκε προς τα επάνω, κάθισε σε ένα κλαδί και πήρε βαθιά ανάσα. Με μεγάλη προσπάθεια άνοιξε τα κλαδιά της διχάλας. Δεν ήταν πολύ εύκολο αυτό για τα κουρασμένα του χέρια. Έτσι αποσφηνώθηκε το πόδι και βρέθηκε και αυτός με τους υπόλοιπους να πανηγυρίζουν για τη φτερωτή συγκομιδή τους, αλλά αλλοίμονο και μάρτυρας του τραγικού συμβάντος που ακολούθησε στη συνέχεια.

Πάνω στο δέντρο ήταν ο οκτάχρονος Γιάννης, συνομήλικός του και το ίδιο θαρραλέος και ριψοκίνδυνος. Έπιανε τα πουλιά από τη φωλιά και τα πετούσε κάτω. Με ενθουσιώδεις αλαλαγμούς τα παιδιά τα μάζευαν και τα φύλαγαν (Συνέχεια στη σελίδα 9)

ΕΠΕΣΕ ΣΤΗΝ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΜΟΥΔΡΟΥ ΛΗΜΝΟΣ 16-10-1944

2η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ ΠΑΡΙΣΙΟΥ (1900)

Με την ευκαιρία των Ολυμπιακών Αγώνων της 33ης Ολυμπιάδας στο Παρίσι, 26 Ιουλίου έως 11 Αυγούστου 2024, θα ήθελα να ενθυμηθούμε λίγες εικόνες και στιγμές από την 2η Σύγχρονη Ολυμπιάδα, την οργάνωση της οποίας ανέλαβε η επιτροπή της Διεθνούς Εκθέσεως Παρισίων.

Μετά την λήξη των Ολυμπιακών αγώνων του 1896, ο Βασιλεύς Γεώργιος Α΄, τιμής ένεκεν, κάλεσε σε γεύμα του στα Ανάκτορα όλους τους αθλητές, τους γυμναστές και άλλους επισήμους, για να τους ευχαριστήσει, για την συμμετοχή τους και τον ενθουσιασμό τους κατά την τέλεση των Αγώνων και, βέβαια, για την επιτυχή έκβαση της πρώτης Ολυμπιάδας. Ο Βασιλεύς στην πρόποσή του ευχήθηκε όπως «*δια κοινής προσπάθειας κατορθωθεί να ορισθώσιν αι Αθήναι ως πεδίων σταθερόν και μόνιμον των μελλόντων Ολυμπιακών Αγώνων*». Ο ενθουσιασμός, η ευγένεια και η φιλοξενία του Ελληνικού λαού προς τους ξένους είχε τέτοια απήχηση, ώστε να ζητωκραυγάσουν και να ευχηθούν την εκπλήρωση αυτής της ιδέας. Οι Αμερικανοί, μάλιστα, αθλητές μαζί με τους Ούγγρους περιέφεραν κατά την διάρκεια του γεύματος πρωτόκολλο, το οποίο υπέγραψαν όλοι, όπως οι Ολυμπιακοί Αγώνες να τελούνται μόνιμως στην Αθήνα. Παρόλα αυτά ο Διάδοχος Κωνσταντίνος με τον Βαρόνο Κουμπερτέν, μετά από συζήτηση, πείστηκαν ότι δεν ήταν δυνατόν η φτωχή Ελλάδα να αντέξει τα οικονομικά βάρη τέτοιων Αγώνων. Ο Κουμπερτέν πρότεινε να γίνονται διεθνείς αγώνες εις τα ενδιαμέσα των Ολυμπιάδων και να ονομάζονται ΑΘΗΝΑΙΑ.

Την προεδρία της Ολυμπιακής Επιτροπής ανέλαβε ο Κουμπερτέν και η 2η Ολυμπιάδα ορίστηκε να γίνει στο Παρίσι. Η πίκρα του Ελληνικού λαού μετά από αυτή την απόφαση ήταν μεγάλη, οπότε ο Δημήτριος Βικέλας έστειλε επιστολή στην Διεθνή ολυμπιακή Επιτροπή στο Παρίσι να ζητήσει σύγκληση ενός δεύτερου Συνεδρίου, που θα προβεί στην μεταρρύθμιση τελέσεως των Ολυμπιακών Αγώνων. Στην επιστολή είχε και πρόταση, όπως δύο έτη μετά από κάθε Ολυμπιάδα να θεσπιστεί άλλη *Ελληνική Ολυμπιάς* στην Αθήνα, και με αυτή την λύση να ικανοποιούνταν όλοι. Η Επιτροπή συγκάλεσε Συνέδριο στην Χάβρη, τον Ιούλιο του 1897, αλλά η Ελλάδα, δυστυχώς, λόγω του Ελληνοτουρκικού πολέμου απουσίαζε, και στο Συνέδριο ούτε καν συζητήθηκε η πρόταση του Δημητρίου Βικέλα.

Η 2η Ολυμπιάδα του Παρισίου είχε πλήρη αποτυχία και παραλίγο να ματαιωθεί. Οι Γάλλοι δεν έδωσαν την πρόποσα σημασία στα σχέδια του Κουμπερτέν και προτίμησαν με την ευκαιρία των αγώνων να επωφεληθούν από μία παγκόσμια έκθεση που οργάνωσαν την εποχή αυτή. Ενέταξαν τους αγώνες ως μία ατραξιόν, κατά κάποιον τρόπο, στην έκθεση, και την οργάνωση ανέλαβε η διοίκηση της Διεθνούς Εκθέσεως Παρισίων· έτσι, οι Αγώνες, ενώ άρχισαν τον Μάιο τελείωσαν τον Οκτώβριο. Οι Γάλλοι παρά τους πανηγυ-

**της Γεωργίας
Γοργού-Αλεξίου**
Καθηγήτριας
Φυσικής Αγωγής,
Προέδρου της Ένωσης
Λογοτεχνών
Βορείου Ελλάδος

ρισμούς και τον άκρατο σωβινισμό που επέδειξαν, όταν ανακοινώθηκε ότι το Παρίσι αναλαμβάνει την διοργάνωση των Ολυμπιακών Αγώνων, κατέληξαν να στήσουν ένα πανηγύρι, στο οποίο αναδείχθηκαν σοβαρές αδυναμίες και συνέβησαν πολλά κωμικοτραγικά γεγονότα.

Στην έκθεση αναδεικνύονταν ως νούμερα επαγγελματίες αθλητές, ποδηλατιστές, και γίνονταν πλείστα άλλα πράγματα που απορροφούσαν την προσοχή και το ενδιαφέρον των θεατών. Σε επίδειξη είχαν έναν Σενεγαλέζο υπάνθρωπο, τον γιγαντώσωμο Αμαλού, που όλοι ήθελαν να δουν, αφού τον παρουσίαζαν σαν είδος ανθρώπου και πιθηκανθρώπου. Επίσης, παρουσίαζαν «*τον τρομερό και αιμοβόρο Τούρκο Γιουσούφ που έφαγε ζωντανά τα παιδιά ενός ολόκληρου χωριού*»

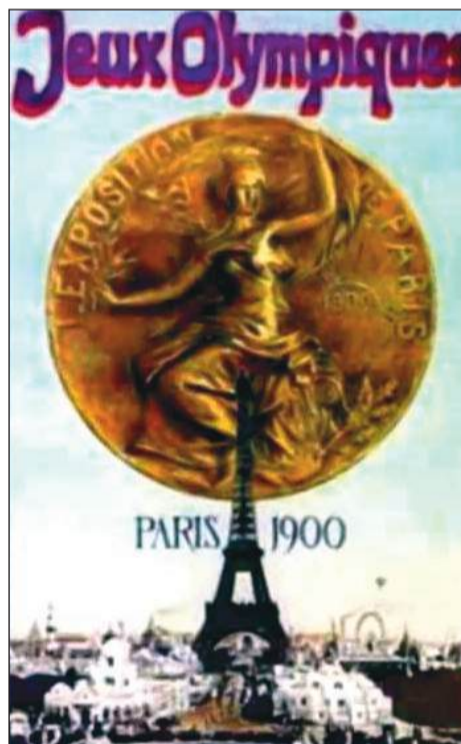
και άλλα.

Ένας άλλος λόγος αποτυχίας των αγώνων ήταν η παρεξήγηση που έγινε με την αθλητική ομάδα των Γερμανών. Όχι μόνον δεν την πρόσεξαν οι Γάλλοι, όπως τις άλλες ομάδες, αλλά περιφρονητικά τους έστειλαν να καταλύσουν στους προμαχώνες των παλαιών φρουριών των Παρισίων. Οι Γερμανοί θέλησαν να αποχωρήσουν αμέσως, αλλά με την επέμβαση του Κουμπερτέν παρέμειναν. Ο τύπος, όμως, όλης της Γερμανίας εξεγέρθηκε και με πολύστηλα άρθρα καυτηρίαζε τους Γάλλους, οι οποίοι τους έθιξαν τον πατριωτισμό. Οι Σουηδοί επίσης, δυσαρεστημένοι με την παράσταση των Αγώνων, αφού έδωσαν μία ιδιαίτερη επίδειξη Γυμναστικής στο Γυμναστήριο της Χ.Α.Ν., αποσύρθηκαν.

Όλοι νοστάλησαν την τέλεση των Αγώνων στην Αθήνα και ζητούσαν με την πρωτοβουλία των Γερμανών και των Σκανδιναβικών Κρατών να τελούνται στο μέλλον οι Ολυμπιάδες στην Αθήνα. Μεταξύ των αθλητών είχε αναπτυχθεί εκτός του φιλελληνισμού και το Αθλητικό Πνεύμα, αφού ζητούσαν να τελούνται οι αγώνες στο φυσικό και φυσιολογικό τους περιβάλλον.

Από την άλλη το κοσμοπολίτικο Παρίσι φημιζόταν ως κέντρο του γλεντιού και της διασκέδασης, και προσφερόταν για κάθε είδους απόλαυση.

Παρ' όλη την αδιαφορία του κοινού – πολλές φορές στις κερκίδες του Σταδίου παρευρίσκονταν μόνο πενήντα έως εκατό θεατές– οι αγώνες από άποψη συμμετοχής των αθλητών και επιδόσεων είχαν επιτυχία. Η συμμετοχή των εθνών και των αθλητών ήταν μεγαλύτερη από αυτή της πρώτης Ολυμπιάδας και καταρρίφθηκαν αρκετά Ολυμπιακά ρεκόρ. Ο Αμερικανός Κρενσλάιν κέρδισε για πρώτη φορά τέσσερα χρυσά μετάλλια και επίσης οι Αμερικανοί Τζάρβις, Τιούσμπερ, Λονγκ και Πρινστάν ήταν οι θριαμβευτές του σταδίου. Ο Γάλλος Θεατό νίκησε στον Μαραθώνιο και αποθεώθηκε από τους συμπατριώτες του. Οι Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής επικράτησαν με 54 μετάλλια, ενώ δεύτερη στην κατάταξη ήρθε η Γαλλία με 37 μετάλλια. Σε κανένα, όμως, μετάλλιο δεν αναγράφονταν ότι πρόκειται για Ολυμπιακούς Αγώνες. Η 22χρονη Αμερικανίδα Μάρ-

γκαρετ Άμποτ, που κέρδισε στο γκολφ, μέχρι τον θάνατό της, το 1955, αγνοούσε ότι το αγώνισμα ήταν Ολυμπιακό και η ίδια χρυσή Ολυμπιονίκης.

Η Ελλάς έστειλε τέσσερις αθλητές με αρχηγό τον Α. Μερκάτη, αφού η χώρα δεν διέθετε Ολυμπιακή Επιτροπή. Η Ελληνική Ολυμπιακή Επιτροπή συγκροτήθηκε το 1901. Με έξοδα που κατέβαλαν οι σύλλογοί τους πήγαν στους Αγώνες του Παρισιού οι αθλητές του στίβου Π. Παρασκευόπουλος και Βερσής, μαζί με τους οπλομάχους Γεωργιάδη και Καρακάλο. Ο Παρασκευόπουλος πραγματοποίησε την καλύτερη εμφάνιση, κερδίζοντας την 5η θέση στον δίσκο με 34,15 μέτρα και στην σφαίρα με 11,52μ., ενώ στην πρώτη Ολυμπιάδα είχε αναδειχθεί «ασημένιος» Ολυμπιονίκης.

Ο Βερσής έμεινε εκτός τελικών, όπως και οι δύο οπλομάχοι. Το θλιβερό είναι ότι ως αιτιολογία του αποκλεισμού του ανθυπολοχαγού Τηλέμαχου Καρακάλου αναφέρθηκε «η σφοδρότητα των χτυπημάτων του στην σπάθα», και χρυσός Ολυμπιονίκης στην σπάθη ανακηρύχθηκε ο Κουβανός Ραμόν Φόνστ, μόλις 16 ετών. Στην ίδια διοργάνωση στην κατηγορία των μαστερς, «χρυσός» αναδείχθηκε ο προπονητής του, Άλμπερτ Καγιότ... Οι νοούντες νοούν...

Το κωμικό όσο και θλιβερό συνάμα γεγονός με ενέπνευσε και στον γενναίο ανθυπολοχαγό, Τηλέμαχο Καρακάλο, αφιέρωσα ένα ποίημά μου, που περιλαμβάνεται στο βιβλίο μου «**Δαφνοστέφανοι**», σελ. 166, το παρέθεσα και στον Γ' τόμο του επιστημονικού συγγράμματός μου «**Το Αθλητικό Πνεύμα δια μέσου των Αιώνων στον Ελληνικό Ποιητικό Λόγο**», σελ. 138, καθώς και σ' αυτό το κείμενο.

Στην θρυλική Ολυμπιάδα των Αθηνών ο οπλομάχος Τηλέμαχος Καρακάλος πήρε το ασημένιο μετάλλιο στην σπάθη. Χρυσός Ολυμπιονίκης στην 1η Ολυμπιάδα ανακηρύχθηκε ο οπλομάχος ιατρός Γεωργιάδης, ο οποίος κατέκτησε επίσης το χρυσό μετάλλιο και στην Μεσολυμπιάδα των Αθηνών, του 1906.

Στο τέλος της χρονιάς ο πρωταθλητής αξιωματικός έγραψε μελέτη για την «**Εισαγωγή της γυμναστικής στο στράτευμα**», η οποία τυπώθηκε από το Υπουργείο Στρατιωτικών και μοιράστηκε σε όλες τις μονάδες της χώρας.

Ο Κουμπερτέν, βλέποντας το ενδιαφέρον του Γαλλικού λαού να καταποντίζεται μέσα στην Διεθνή Έκθεση και στις απολαύσεις της Belle Epoque, εθλίβη ειλικρινά. Ο ίδιος φανερά απογοητευμένος είχε πει: «**Καλή η προσπάθεια, ικανοποιητικά τα αποτελέσματα, αλλά κανείς δεν μπορεί να πει**

ότι επρόκειτο για Ολυμπιακούς Αγώνες»· είχε προλάβει να παραιτηθεί λίγο πριν την έναρξη των Αγώνων.

Το ευτύχημα για τον θεσμό ήταν ότι οι Ολυμπιακοί Αγώνες αναβίωσαν στην Αθήνα, όπου οργανωτικά τουλάχιστον δεν άφησαν παράπονα. Αν είχαν ξεκινήσει από το Παρίσι είναι αμφίβολο αν θα επιβίωναν. Ενδεικτικό είναι το σχόλιο του Γάλλου δημοσιογράφου Γκαστόν Μέγιερ, ο οποίος μετά την λήξη των Αγώνων σημείωσε: «**Είναι θαύμα ότι ύστερα από αυτή την αποτυχία ο θεσμός των Ολυμπιακών Αγώνων επέζησε**».

ΣΤΟΝ ΞΙΦΟΜΑΧΟ ΤΗΛΕΜΑΧΟ ΚΑΡΑΚΑΛΟ

(δεύτερο νικητή στο ξίφος στην θρυλική Ολυμπιάδα του 1896)

*Που να το φανταζόσουν, Τηλέμαχε Καρακάλε,
ότι οι αστραψιές της σπάθας σου
θα 'ταν η αφορμή του αποκλεισμού σου
από τους τελικούς αγώνες της Ολυμπιάδας των Παρισίων.*

*Αστεία, βεβαίως, των κριτών η κρίση·
αιτία αποκλεισμού;
«η σφοδρότητα των χτυπημάτων σου στην σπάθη!»*

*Αυτό που στους κάλλιστους των Ολυμπίων αγώνες
οι Ελλανοδίκες θα θεωρούσαν μέγα προτέρημα,
οι θρασύδειλοι(;) Γάλλοι θεώρησαν μειονέκτημα...*

*Αλλά σε τέτοιους αγώνες μασκαράτα
τέτοιες γελοιοποιήσεις είναι αναμενόμενες...
και μετάλλιο που θα διαφήμιζε ένα διεθνές πανηγύρι
–επαίσχυντος ευτελισμός των Ολυμπίων–
δεν θα σου ταίριαζε, άξιε οπλομάχε πρωταθλητή.*

*Εσύ πάντα έδινες τις μάχες σου
από κοντά, σώμα με σώμα,
αλλά και από μακριά Τηλέ-μαχε.
Κι αυτός ο α-γενής αγένειος από την Κούβα,
που ανακήρυξαν χρυσό Ολυμπιονίκη στην σπάθα(;),
ούτε μία τρίχα από τον μύστακά σου δεν αξίζει,
γενναίε αξιωματικέ...*

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

(Συνέχεια από την σελίδα 7)

κάπου. Έμενε ακόμη ένα. Τούτο το τελευταίο, ίσως ήταν το πρώτο που είχε βγει από το αυγό του και είχαν δυναμώσει τα φτερά του, ίσως το ώθησε το αίσθημα της αυτοσυντήρησης, ο φόβος για τη ζωή του, πέταξε από τη φωλιά και στάθηκε σε ψηλότερο κλαδί της ιτιάς. Καινούργια προσπάθεια του Γιάννη να το φτάσει. Ανέβηκε πιο πάνω, πάτησε σε λεπτά κλαδιά τώρα και τέντωσε το κορμί του. Τα παιδιά κοίταζαν με κομμένη την ανάσα. Έκανε ένα τελευταίο τίναγμα προς τα πάνω, όμως δεν τον κράτησαν τα αδύνατα κλαδιά της ιτιάς. Στην ύστατη προσπάθειά του έπεσαν και οι τρεις μαζί. Το κλωνάρι, το κοτσύφι και ο Γιάννης.

Έτρεξαν να τον σηκώσουν. Τα ακίνητα μάτια και το κρεμασμένο κεφάλι έδειχναν ότι το μοιραίο ήταν αναπόδραστο. Βουβάθηκαν όλοι, δεν το πίστευαν! Το τολμηρό

αγόρι, το γεμάτο ζωή, που πριν λίγο ήταν στην κορυφή του δένδρου, έτοιμο να πανηγυρίσει έναν ακόμη άθλο κείτονταν άψυχο εκεί χάμω. Ποιος θα έφερνε το θλιβερό μαντάτο στην οικογένεια; Τα αγόρια σε πανικό! Κανένας δεν έδειξε προθυμία. Γιατί κανένας δεν αγαπάει «άγγελο κακών ειδήσεων».

Τον αποχαιρέτισαν πρόωρα το μικρό Γιάννη. Ύστερα από αυτό, τα πουλάκια για αρκετό χρόνο μεγάλωναν ανενόχλητα στις φωλιές τους. Και οι γονείς έκαναν αυστηρές συστάσεις στα παιδιά τους να μην ανεβαίνουν στα δένδρα. Μετά από καιρό, βέβαια, η ζωή τούς άρπαξε και τους παρέσυρε στους ρυθμούς της. Ξεθώριασε το τραγικό συμβάν και οι αναρριχήσεις στα δένδρα συνεχίστηκαν. Το αταβιστικό παιχνίδι, ισχυρό στην ανθρώπινη φύση, πήρε τη θέση του στη λίστα προτιμήσεων, όπως και πρώτα.

ΕΦΗΒΕΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ – ΕΦΗΒΕΙΑ ΚΑΙ ΟΜΑΔΑ

Οι θετικές και αρνητικές επιπτώσεις της χρήσης του Διαδικτύου, κυρίως στους νέους - Σε ερωτήσεις και απαντήσεις

Β' ΜΕΡΟΣ

4. Τι μας προσφέρει το διαδίκτυο;
Οι βασικές υπηρεσίες που προσφέρει το Διαδίκτυο είναι οι εξής:

α. Ηλεκτρονικό ταχυδρομείο (e-mail). Η υπηρεσία αυτή λειτουργεί από το 1972 και επιτρέπει στους χρήστες την ανταλλαγή μηνυμάτων, που διακινούνται κατά δισεκατομμύρια καθημερινά.

β. Ομάδες συζήτησης (newsgroups), στις οποίες οι χρήστες μπορούν να ανταλλάσσουν πληροφορίες και μηνύματα.

γ. Δυνατότητα σύνδεσης (login) με οποιαδήποτε απομακρυσμένη μηχανή, εφόσον ο χρήστης διαθέτει ένα λογαριασμό χρήσης.

δ. Μεταφορά δεδομένων, που επιτρέπει στους χρήστες να αντιγράψουν αρχεία από οποιαδήποτε μηχανή του Διαδικτύου.

Υπάρχουν δύο μορφές χρήσης του Διαδικτύου, η καταναλωτική χρήση - χρήση από το σπίτι, που είναι και η συχνότερη, και η επαγγελματική - επιχειρησιακή χρήση. Οι χρήστες μπορούν να έχουν :

α. Ενημέρωση. Οι χρήστες έχουν άμεση πρόσβαση σε πηγές ειδήσεων ή άλλων πληροφοριών. Επιπλέον μπορούν οι ίδιοι να παράγουν και να μεταδώσουν πληροφορίες κάθε είδους, μέσα από ιστολόγια, μέσα κοινωνικής δικτύωσης κ.λπ., ενώ μπορούν αν θέλουν να σχολιάσουν πληροφορίες άλλων στα ίδια μέσα.

β. Εκπαίδευση. Υπάρχει δυνατότητα πρόσβασης σε άπειρες πηγές γνώσης επιστημονικές, καλλιτεχνικές κ.λπ.

γ. Εύκολη διεκπεραίωση συναλλαγών με δημόσιες υπηρεσίες, τράπεζες κ.λπ.

δ. Επαγγελματικές δραστηριότητες. Διαφήμιση μέσα από επαγγελματικές ιστοσελίδες ή σελίδες κοινωνικής δικτύωσης κ.λπ., αγορές, πωλήσεις ή ανταλλαγές προϊόντων και υπηρεσιών, αναζήτηση εργασίας.

ε. Ψυχαγωγία. Είναι εύκολη η πρόσβαση σε πηγές μουσικής, φωτογραφίας, κινηματογραφικών ταινιών, βίντεο κλπ. Επίσης μια άγwgίας είναι τα διαδικτυακά παιχνίδια, στα οποία ο χρήστης παίζει και αλληλεπιδρά με άλλους χρήστες σε έναν ψηφιακό κόσμο.

5. Ποιοι είναι οι κίνδυνοι από την χρήση του διαδικτύου;
Επιγραμματικά οι κίνδυνοι που δυνητικά υπάρχουν από την χρήση του διαδικτύου είναι οι εξής:

α. Πρόκληση ζημιών στο υπολογιστικό σύστημα του χρήστη.

β. Παραπλάνηση, με σκοπό την αφαίρεση χρημάτων ή την προώθηση επιβλαβών ή ψευδών προϊόντων ή υπηρεσιών (παραπλανητική διαφήμιση ή παραπλανητικές ηλεκτρονικές συναλλαγές).

γ. "Ανέβασμα" παρανόμου περιεχομένου.

δ. Ηλεκτρονική παρενόχληση.

ε. Αποπλάνηση ανηλίκων.

στ. Προβλήματα από την χρήση ηλεκτρονικών ή διαδικτυακών παιχνιδιών.

ζ. Εθισμός και εξάρτηση.

6. Τι είδους βλάβες μπορεί να συμβούν στον υπολογιστή του χρήστη και πώς μπορεί να προφυλαχθεί κάποιος από αυτές;

Οι κίνδυνοι πρόκλησης ζημιών στον υπολογιστή των χρηστών είναι οι εξής:

του Δρα Ιωάννη Σιγάλα
παιδοψυχιάτρου

α. Ο κυριότερος κίνδυνος είναι η μόλυνση του συστήματος με "ιό". Η μόλυνση γίνεται μέσα από κάποιο φαινομενικά αθώο αρχείο, που καλείται να λάβει ο χρήστης (κείμενο, φωτογραφία κλπ). Ο ιός ενεργοποιείται επιμολύνοντας το σύστημα, όταν χρησιμοποιηθεί το εν λόγω αρχείο. Με τον τρόπο αυτόν είναι δυνατό να καταστραφούν αρχεία ή και ολόκληρος ο σκληρός δίσκος του συστήματος. Άλλες φορές είναι δυνατή η αποστολή ιού απευθείας από τον ιστότοπο που επισκέπτεται ο χρήστης, χωρίς να εμφανισθεί κάποια ένδειξη λήψης αρχείου, μέσα από κενά ασφαλείας στο λογισμικό του χρήστη.

β. Με παρόμοιο τρόπο δρουν και τα "σκουλήκια" (worms). Διαφέρουν από τους ιούς,

γιατί έχουν μεγαλύτερη αυτονομία, αφού δεν χρειάζονται την προσκόλλησή σε ένα αρχείο, προκαλούν μικρότερη βλάβη στον υπολογιστή του χρήστη, ενώ προκαλούν ζημιές και στο δίκτυο σύνδεσης.

γ. Οι "δούρειοι ίπποι" είναι προγράμματα που εξαπατούν τους χρήστες τους, οι οποίοι, προσπαθώντας να εκτελέσουν κάποια εργασία, στην πραγματικότητα εκτελούν και κάποια άλλη επιβλαβή, συνήθως εγκατάσταση άλλων κακόβουλων προγραμμάτων. Αντίθετα από τους ιούς, οι δούρειοι ίπποι δεν επιμολύνουν αρχεία.

δ. Πρόκληση ζημιών σε προσωπικά δεδομένα. Με τους εξής τρόπους:

1) Με δούρειους ίππους.

2) Με κακόβουλα μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, τα οποία υποκλέπτουν προσωπικά δεδομένα του λήπτη (αριθμός ταυτότητας, ΑΦΜ, αριθμοί πιστωτικών καρτών, τραπεζικοί λογαριασμοί κ.λπ.).

3) Μέσα από ορισμένους ιστοτόπους, οι οποίοι ζητούν από τον χρήστη να δώσει προσωπικά του στοιχεία προκειμένου να παραγγείλει ένα προϊόν. Στη συνέχεια οι δημιουργοί των ιστοτόπων, αφενός δεν στέλνουν το προϊόν που τους παραγγέλθηκε, και αφετέρου εκμεταλλεύονται τα στοιχεία αυτά για να πραγματοποιήσουν οι ίδιοι αγορές χρεώνοντας τους πελάτες τους. Καλό είναι να γνωρίζουμε ότι κανείς χρηματοπιστωτικός φορέας δεν χρησιμοποιεί το Διαδίκτυο για να ανανεώσει προσωπικές πληροφορίες, ενώ ένας προστατευμένος ιστοτόπος αρχίζει πάντα με το πρόθεμα https (secure, ασφαλής).

Όσον αφορά την προστασία από όλους αυτούς τους κινδύνους, υπάρχουν οι εξής τρόποι, που πρέπει να χρησιμοποιούνται σε συνδυασμό:

α. Χρήση λογισμικού προστασίας ενάντια σε ιούς και προγράμματα κατασκοπείας (spyware).

β. Χρήση τείχους προστασίας (firewall).

γ. Συνεχής ενημέρωση. Αποφυγή ανοίγματος μηνυμάτων που δεν φαίνονται αξιόπιστα ή χρήσιμα στον λήπτη.

δ. Αναζήτηση αξιόπιστων ιστοσελίδων, οι οποίες: 1) Παρουσιάζουν ξεκάθαρα τα στοιχεία τους (όνομα της εταιρείας, διεύθυνση, αριθμοί τηλεφώνου, ηλεκτρονικό ταχυδρομείο κ.λπ.)· 2) αναφέρονται σαφείς όροι χρήσης, αγοράς προϊόντων ή υπηρεσιών· 3) η τιμή των προϊόντων ή των υπηρεσιών περιλαμβάνει τις επιπλέον χρεώσεις (φόροι, μεταφορές κ.λπ.)· 4) παρέχεται ασφαλής τρόπος πληρωμής· 5) οι παραγγελίες επιβεβαιώνονται με ηλεκτρονικό μήνυμα, ενώ ο αγοραστής

έχει σαφώς διατυπωμένο δικαίωμα ακύρωσης της παραγγελίας· 6) αναφέρεται “πολιτική απορρήτου”, στην οποία αναφέρεται σαφώς πώς θα χρησιμοποιηθούν τα προσωπικά στοιχεία του χρήστη, που ζητούνται προκειμένου να πραγματοποιηθεί η συναλλαγή.

7. Με τι τρόπο μπορεί να συμβεί παραπλάνηση μέσω του διαδικτύου;

Ορισμένοι ιστότοποι εμφανίζουν πληροφορίες, που, ενώ φαίνονται αξιόπιστες ή αναφέρουν αξιόπιστους δημιουργούς, στην πραγματικότητα είναι ψευδείς. Αυτό μπορεί να γίνεται με σκοπό το προσωπικό όφελος των ιδιοκτητών των σελίδων αυτών, είτε απλά για την ευχαρίστησή τους.

8. Τι είδους παράνομο περιεχόμενο μπορεί να δημοσιεύεται μέσω του Διαδικτύου;

Βάσει της Ελληνικής νομοθεσίας, το παρακάτω περιεχόμενο είναι παράνομο:

- α. Παιδική πορνογραφία, σεξουαλική παρενόχληση.
- β. Προτροπή σε αυτοκτονία
- γ. Ρατσισμός, ξενοφοβία, τρομοκρατία
- δ. Οικονομικό έγκλημα, απάτες
- ε. Hacking, Cracking
- στ. Εκφοβισμός
- ζ. Εξύβριση, συκοφαντική δυσφήμιση
- η. Παραβίαση προσωπικών δεδομένων, πνευματικής ιδιοκτησίας, απορρήτου των επικοινωνιών.

9. Τι είναι η ηλεκτρονική παρενόχληση;

Η ηλεκτρονική παρενόχληση (cyberbullying) είναι η επιθετική συμπεριφορά από πρόθεση με τη χρήση ηλεκτρονικών μέσων (κυρίως του Διαδικτύου ή των δικτύων κινητής τηλεφωνίας). Χρησιμοποιώντας το Διαδίκτυο (μέσα κοινωνικής δικτύωσης ή ηλεκτρονικά μηνύματα) ο θύτης επιχειρεί να προσβάλλει, να κοροϊδέψει, να ενοχοποιήσει ή ακόμη και να απειλήσει το θύμα. Η ηλεκτρονική παρενόχληση αφορά κυρίως παιδιά και εφήβους, που έτσι κι αλλιώς χρησιμοποιούν περισσότερο τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Τα παιδιά, που παρενοχλούνται με αυτόν τον τρόπο, συχνά νιώθουν απροστάτευτα, δυστυχή, φοβισμένα. Αναπτύσσουν χαμηλή αυτοεκτίμηση και περιορίζουν τις κοινωνικές τους σχέσεις. Συχνά αρνούνται να συνεχίσουν την φοίτηση στο σχολείο. Κάποιες φορές οι συνέπειες της ηλεκτρονικής παρενόχλησης μπορεί να είναι ακραίες, πχ. απόπειρα αυτοκτονίας, ανάπτυξη σοβαρής ψυχοπαθολογίας κ.λπ.

Η ηλεκτρονική παρενόχληση μπορεί να γίνει με τους εξής τρόπους:

- α. Με ηλεκτρονικά μηνύματα με προσβλητικό ή απειλητικό περιεχόμενο.
- β. Με ανάρτηση φωτογραφιών, βίντεο κ.λπ., με αντίστοιχο περιεχόμενο, στο Διαδίκτυο (σελίδες κοινωνικής δικτύωσης, ηλεκτρονικά ημερολόγια κ.λπ.).
- γ. Με διάδοση υβριστικών ή εξευτελιστικών πληροφοριών, σε βάρος του θύματος, με χρήση κινητού τηλεφώνου, ηλεκτρονικών μηνυμάτων κ.λπ.
- δ. Με την κλοπή της ηλεκτρονικής ταυτότητας του θύματος σε μία ιστοσελίδα, με σκοπό την οικονομική εκμετάλλευση ή τον εξευτελισμό του.

10. Πώς μπορούμε να προστατευθούμε ή να προστατεύσουμε τα παιδιά μας από την ηλεκτρονική παρενόχληση;

α. Εάν νιώθουμε άβολα σε μια συνομιλία, μπορούμε να την διακόψουμε, να διακόψουμε την παρουσία μας στην ιστοσελίδα, στην οποία γίνεται, να αλλάξουμε ηλεκτρονική διεύθυνση.

β. Συζητούμε με το παιδί μας για την ηλεκτρονική παρενόχληση, και του ζητούμε να μας ενημερώσει, όποτε του συμβεί κάτι τέτοιο. Εξοικειωνόμαστε με την χρήση των σύγχρονων ηλεκτρονικών μέσων επικοινωνίας, ώστε να μπορούμε να παρακολουθούμε την χρήση τους από το παιδί μας, αλλά και να του είμαστε βοηθητικοί, αν χρειαστεί. Δεν

αποφεύγουμε την χρήση του Διαδικτύου, ούτε την απαγορεύουμε στο παιδί μας. Το Διαδίκτυο (και η κινητή τηλεφωνία) είναι πλέον μέρος της ζωής μας.

γ. Προσέχουμε το παιδί μας για ενδείξεις παρενόχλησης. Αν παρατηρήσουμε ότι είναι αναστατωμένο, αποφεύγει τους φίλους ή τους συμμαθητές του, ότι έχουν πέσει οι σχολικές του επιδόσεις ή προπαθεί να μη πάει σχολείο, συζητούμε μαζί του.

δ. Δεν διαγράφουμε μηνύματα με υβριστικό, απειλητικό κ.λπ. περιεχόμενο. Τα αποθηκεύουμε, γιατί μπορεί να χρειαστούν σαν αποδεικτικά στοιχεία. Δεν απαντούμε σε τέτοια μηνύματα και δεν υποβαθμίζουμε την σημασία τους.

ε. Αν το παιδί μας παρενοχλείται από άλλο παιδί (π.χ. από έναν συμμαθητή του), μπορούμε να αναζητήσουμε τους γονείς του άλλου παιδιού και να συζητήσουμε το θέμα μαζί τους. Στην περίπτωση αυτή τόσο το θύμα, όσο και ο θύτης χρειάζονται υποστήριξη (το ίδιο μπορεί να ισχύει και για τις οικογένειές τους).

στ. Μπορούμε να επικοινωνήσουμε με την Εταιρεία που μας παρέχει την σύνδεση με το Διαδίκτυο ή την Εταιρεία κινητής τηλεφωνίας, με την οποίαν συνεργαζόμαστε. Μπορούμε να αλλάξουμε ηλεκτρονική διεύθυνση ή αριθμό κινητού τηλεφώνου.

ζ. Αν θεωρήσουμε ότι δεν μπορούμε μόνοι μας να αντιμετωπίσουμε το ζήτημα, μπορούμε να αποταθούμε στην ανοικτή τηλεφωνική γραμμή safeline ή να επικοινωνήσουμε με την Γραμμή Βοήθειας του Ελληνικού Κέντρου Ασφαλούς Διαδικτύου στο τηλέφωνο 8001180015 ή στην διεύθυνση help@saferinternet.gr.

11. Τι εννοούμε με τον όρο “αποπλάνηση ανηλίκων μέσω του Διαδικτύου”;

Με τον όρο αυτόν εννοούμε την διαδικασία, με την οποία παιδόφιλοι, δίνοντας ψευδή στοιχεία για τον εαυτό τους, χρησιμοποιούν δίκτυα κοινωνικής δικτύωσης ή χώρους ανοικτής επικοινωνίας (chat rooms) προκειμένου να προσελκύσουν παιδιά ή εφήβους και να τα κακοποιήσουν ή να τα εκμεταλευτούν σεξουαλικά. Τα άτομα αυτά προσπαθούν αρχικά να εξοικειωθούν με τα υποψήφια θύματά τους και να αποσπάσουν όσο το δυνατόν περισσότερες πληροφορίες σχετικά με τον τόπο διαμονής τους, τα ενδιαφέροντα, τα χόμπι και τις σεξουαλικές τους εμπειρίες, ενώ συχνά τους στέλνουν υλικό με σεξουαλικό ή πορνογραφικό περιεχόμενο (φωτογραφίες, βίντεο κ.λπ.). Επιχειρούν έτσι να κερδίσουν την εμπιστοσύνη των παιδιών, ώστε να τα πείσουν ότι η ανάπτυξη μεταξύ τους σεξουαλικής σχέσης μπορεί να είναι αποδεκτή και ότι χρειάζεται να μείνει μυστική από τους γονείς τους.

Η πιο ευάλωτη ηλικιακή ομάδα για το φαινόμενο της αποπλάνησης είναι οι έφηβοι, και ιδιαίτερα κορίτσια 13-15 ετών. Στην ηλικία αυτή τα παιδιά αρχίζουν να εξερευνούν την σεξουαλικότητά τους, να διεκδικούν την ανεξαρτησία τους, ενώ συνήθως διαθέτουν μεγάλη εξοικειώση με την χρήση του Διαδικτύου. Τους λείπει όμως η απαραίτητη εμπειρία ζωής, και έτσι μπορούν να γίνουν εύκολοι στόχοι για πορνογραφία ή σεξουαλική εκμετάλλευση.

Με τον όρο “παιδική πορνογραφία” εννοούμε την απεικόνιση ανηλίκων που συμμετέχουν σε σεξουαλικές πράξεις ή καταστάσεις που υποδηλώνουν σεξουαλικές δραστηριότητες. Σύμφωνα με τη Σύμβαση για τα Διαδικτυακά Εγκλήματα του Συμβουλίου της Ευρώπης η παιδική πορνογραφία έχει τις εξής μορφές: α) Ένας ανήλικος που συμμετέχει σε σεξουαλική δραστηριότητα· β) ένα άτομο που συμμετέχει σε σεξουαλική δραστηριότητα προσποιούμενο ότι είναι ανήλικος· γ) ρεαλιστικές εικόνες που αναπαριστούν ένα ανήλικο να συμμετέχει σε σεξουαλικές δραστηριότητες.

12. Τι μπορούμε να κάνουμε για να προστατεύσουμε τα (Συνέχεια στη σελίδα 12)

Η Σημασία της Ανάγνωσης και της Λογοτεχνίας

Η ανάγνωση και η λογοτεχνία αποτελούν βασικούς πυλώνες του πολιτισμού μας, επηρεάζοντας βαθιά τον τρόπο που αντιλαμβανόμαστε τον κόσμο και την ανθρώπινη εμπειρία. Από την αρχαιότητα έως και σήμερα, οι λέξεις έχουν τη δύναμη να μας μεταφέρουν σε άλλους κόσμους, να προάγουν τη γνώση και να μας εμπνέουν.

Η Δύναμη της Ανάγνωσης: Η ανάγνωση δεν είναι απλώς μια δεξιότητα, αλλά μια πύλη προς την κατανόηση και τη φαντασία. Μέσα από την ανάγνωση, αποκτούμε πρόσβαση σε διάφορες κουλτούρες, ιδέες και συναισθήματα. Είναι ένας τρόπος να διευρύνουμε τους ορίζοντές μας και να αναπτύξουμε την κριτική μας σκέψη. Επιπλέον, η ανάγνωση έχει αποδειχθεί ότι βελτιώνει τη γνωστική λειτουργία και ενισχύει τη συγκέντρωση και τη μνήμη.

Η Μαγεία της Λογοτεχνίας: Η λογοτεχνία, ως μορφή τέχνης, προσφέρει μοναδικές εμπειρίες. Τα μυθιστορήματα, τα ποιήματα και τα θεατρικά έργα μας επιτρέπουν να ζήσουμε χιλιάδες ζωές μέσα από τα μάτια των χαρακτήρων τους. Οι συγγραφείς, μέσα από τις λέξεις τους, δημιουργούν κόσμους γεμάτους συναισθήματα, συγκρούσεις και φιλοσοφικές αναζητήσεις.

Ο Μάρκες, η Ουλφ, ο Καβάφης και τόσο άλλοι, έχουν αφήσει ανεξίτηλο το σημάδι τους στη λογοτεχνία, προσφέροντάς μας έργα που προκαλούν σκέψεις και συναισθήματα. Η λογοτεχνία μας προσκαλεί να εξερευνήσουμε την ανθρώπινη φύση, να αμφισβητήσουμε τα κατεστημένα και να θεσπίσουμε νέες αλήθειες.

της **Νεκταρίας
Βαρσαμή
Πουλτσιδή**

Η Ανάγνωση στη Σύγχρονη Εποχή: Στην εποχή της τεχνολογίας και των γρήγορων ρυθμών, η ανάγνωση παραμένει ένας πολύτιμος θησαυρός. Παρά την ψηφιακή μας εξάρτηση, τα βιβλία αποτελούν εξαίρεση στις καρδιές μας. Τα e-books και τα audiobooks έχουν ανάγνωση πιο προσβάσιμη από ποτέ, επιτρέποντάς μας να διαβάζουμε οπουδήποτε και οποτεδήποτε.

Συμπέρασμα: Η ανάγνωση και η λογοτεχνία είναι αδιαμφισβήτητα αναπόσπαστα στοιχεία της ανθρώπινης εμπειρίας. Μέσα από αυτές, μαθαίνουμε, αναπτύσσουμε τις δεξιότητές μας και εμπλουτίζουμε την ψυχή μας. Ας συνεχίσουμε να αναζητούμε τις ιστορίες που μας αγγίζουν και να δίνουμε σημασία στις λέξεις που μας εμπνέουν.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

Η Νεκταρία Βαρσαμή-Πουλτσιδή είναι έγγαμη και μητέρα ενός παιδιού. Κατοικεί στη Λάρισα. Τα τελευταία χρόνια εργάζεται ως σχολικός τροχονόμος και υπάλληλος γραφείου, ενώ συνεργάζεται με εκδοτικούς οίκους στον τομέα των δημοσίων σχέσεων και της προώθησης βιβλίων. Επιπλέον, αρθρογραφεί σε εφημερίδες. Ασχολείται με τη γραφή, είναι μέλος της ΕΛΟΣΥΛ (Ένωση Λογοτεχνών Λάρισας) και της Ένωσης Συγγραφέων Ν. Πιερίας. Έχει λάβει μέρος με διακρίσεις σε λογοτεχνικούς διαγωνισμούς. Έργα της περιλαμβάνονται σε συλλογές διηγημάτων. Επίσης δραστηριοποιείται στον χώρο του βιβλίου και των Τεχνών, μέσω του διαδικτυακού ηλεκτρονικού περιοδικού τεχνών «Θεματοφύλακες Λόγω Τεχνών».

ΕΦΗΒΕΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ – ΕΦΗΒΕΙΑ ΚΑΙ ΟΜΑΔΑ

(Συνέχεια από την σελίδα 11)

παιδιά μας (ή τον εαυτό μας) από την σεξουαλική εκμετάλλευση μέσω του Διαδικτύου;

α. Οι σελίδες κοινωνικής δικτύωσης και οι χώροι ανοικτής επικοινωνίας (chat rooms) δεν είναι ασφαλείς τόποι επικοινωνίας, δεδομένου ότι δεν διατηρείται απαραίτητα η ανωνυμία των συμμετεχόντων, καθώς και ότι δεν είναι εύκολη η επαλήθευση της ταυτότητάς τους. Έτσι είναι χρήσιμο να προσεγγίζουμε διαδικτυακές γνωριμίες με επιφύλαξη, ειδικά αν δεν γνωρίζουμε τους συνομιλητές μας προσωπικά.

β. Σαν γονείς είναι σημαντικό να είμαστε εξοικειωμένοι με το Διαδίκτυο και να συζητούμε με τα παιδιά μας για τους κινδύνους της χρήσης του. Επιπλέον χρειάζεται να γνωρίζουμε τις σελίδες κοινωνικής δικτύωσης που χρησιμοποιούν, ώστε να ελέγχουμε αν αυτές διαθέτουν επίβλεψη (moderation). Τέλος είναι καλό να είμαστε ενημερωμένοι για τις διαδικτυακές γνωριμίες των παιδιών, με τον ίδιο τρόπο που προσπαθούμε να γνωρίζουμε και τους φίλους στους στον πραγματικό κόσμο.

γ. Είναι καλό να αποθηκεύουμε τις διαδικτυακές συνομιλίες μας και να παροτρύνουμε τα παιδιά μας να κάνουν το ίδιο.

Έτσι έχουμε την δυνατότητα να κάνουμε τεκμηριωμένη καταγγελία, αν χρειαστεί.

δ. Είναι σημαντικό να τονίσουμε στο παιδί μας την αξία των προσωπικών δεδομένων (αριθμοί τηλεφώνων, ηλεκτρονικές διευθύνσεις, διεύθυνση σπιτιού και σχολείου κ.λπ.), ώστε να μη τα δίνει σε άτομα ή χώρους που δεν εμπιστεύεται απόλυτα.

ε. Σε περίπτωση ανάγκης μπορούμε να αποταθούμε στην ανοικτή τηλεφωνική γραμμή safeline ή να επικοινωνήσουμε με την Γραμμή Βοήθειας του Ελληνικού Κέντρου Ασφαλούς Διαδικτύου στο τηλέφωνο 8001180015 ή στην διεύθυνση help@saferinternet.gr όπως αναφέρθηκε και πιο πάνω.

20. Πηγές για περαιτέρω μελέτη:

α. <http://en.wikipedia.org/wiki/Internet>

β. <http://www.pegi.info/gr/>

γ. <http://www.saferinternet.gr/index.php>

δ. <http://www.hasiad.gr/>

ε. <http://www.med.auth.gr/activities/student-piu/>

στ. <http://ajp.psychiatryonline.org/article.aspx?articleID=99602>

ζ. <http://www.psych.gr/documents/psychiatry/19.1-GR-2008-52.pdf>

Η διδασκαλία της Δημιουργικής Γραφής στο Δημοτικό

Η συγγραφή δεν είναι ζωή, αλλά νομίζω μερικές φορές μπορεί να γίνει ένας τρόπος για να επιστρέψεις στη ζωή, (King, Stephen. 2006), αναφέρει χαρακτηριστικά ο Stephen King. Σε μια πρώτη ανάλυση των συνθετικών λέξεων του όρου "Δημιουργική Γραφή", παρατηρούμε ως πρώτο συνθετικό την λέξη δημιουργία, μέσα από την οποία προβάλλεται η έννοια της δημιουργικότητας και σαν δεύτερο συνθετικό την λέξη γραφή από την οποία απορρέει ο γραπτός λόγος.

Επομένως χρησιμοποιώντας τη δημιουργικότητα ως αφορμή, οι μαθητές είναι σε θέση να αντλήσουν έμπνευση, συνδυαστικά με την ενεργοποίηση της φαντασίας τους προκειμένου να οδηγηθούν στην εύρεση λύσεων. (Ευαγγέλου, Ι. 2011).

Η Δημιουργική Γραφή φέρνει τα παιδιά σε επαφή με το αισθητικό φαινόμενο της τέχνης και την τέχνη της γραφής ειδικότερα. Μία τέχνη ιδιαίτερα πολύπλοκη που απαιτεί κατάλληλους τρόπους επεξεργασίας και παρουσίασης των εμπειριών, των γνώσεων και ιδεών του ατόμου. Επιτυγχάνεται επίσης η ηθική διαπαιδαγώγηση του παιδιού μέσα από την τέχνη της γραφής. Καλλιεργεί την έκφραση, αναπτύσσει τη συμβολική σχέση, ψυχαγωγεί, προτείνει, προσφέρει ρυθμό και αρμονία. Μέσα από τις έντονες εικόνες ο μαθητής απολαμβάνει το κείμενο και οξύνει τη φαντασία του, αποφορτίζεται ψυχικά. Είναι σημαντικό λοιπόν η συγγραφή να είναι κύριο μέλημα στη διαδικασία της εκπαίδευσης του παιδιού.

Η ανάγνωση και η γραφή συμβάλλουν στην ανάπτυξη της προσωπικότητας του νέου, στην ανάταση της ψυχής και του νου. Μύθος, φαντασία, λόγος, έμπνευση και γραφή διαπλέκονται και συνθέτουν ένα πλαίσιο μέσα στο οποίο το παιδί ανακαλύπτει την τέχνη της γραφής και επιχειρεί να τη μιμηθεί. Μέσα από τη μίμηση καλλιεργεί την αυτενέργεια ικανοποιεί τα αισθητηριακά του κέντρα προκαλώντας το ενδιαφέρον για περισσότερο διάβασμα και ενασχόληση με τη γραφή.

Η Δημιουργική Γραφή είναι μία τέχνη που διδάσκεται. Είναι μία πολύπλοκη διαδικασία, μία επικοινωνία ανάμεσα στον συγγραφέα, στο κείμενο και στον αναγνώστη, μία ελεύθερη έκφραση με κίνητρο την ευχαρίστηση και ικανοποίηση. Με την ελεύθερη συμμετοχή το νέο άτομο αντιλαμβάνεται το σχεδιασμό και τη στρατηγική παραγωγής κειμένου και δημιουργεί. Η επινόηση, η εφευρετικότητα, η φαντασία, η μελέτη ενεργοποιούν το μαθητή στη δημιουργία. Κατανοεί τη δομή του κειμένου από την ανάλυση και εξήγηση του κειμένου που μελετά και δεν παραμένει στην απλή παράθεση γεγονότων επαναλαμβάνοντας το ίδιο λεξιλόγιο.

Η Δημιουργική Γραφή δίνει την ευχέρεια στους μαθητές να βελτιωθούν στον γραπτό τους λόγο, βελτιώνοντας παράλληλα την ορθογραφία και τα γραμματικά φαινόμενα. Το γλωσσικό περιβάλλον και ο τρόπος με τον οποίο

της **Ελένης Μπλιούμη-Μπαρά**
εκπαιδευτικού, MSc
Δημιουργικής Γραφής &
Λογοτεχνικής Συγγραφής

αντιλαμβάνεται τη διαδικασία της συγγραφής, καθώς και τα νέα τεχνολογικά μέσα, με την γρήγορη και πληθώρα των πληροφοριών, αποτελούν τροχοπέδη στην εξέλιξη της γραφής. Το εκπαιδευτικό σύστημα θα πρέπει να προσφέρει ευκαιρίες, ώστε οι μαθητές να βελτιώσουν την προφορική και γραπτή τους έκφραση. Στο μάθημα της «γλώσσας» να υπάρχει σύνδεση των κειμένων με τα γραμματικά και συντακτικά φαινόμενα, καθώς και με τις ασκήσεις και να είναι έτσι δομημένες ώστε να μην οξύνουν τις αδυναμίες των μαθητών στο λόγο.

Η Δημιουργική γραφή στην εκπαιδευτική διαδικασία είναι αναγκαία. Ο μαθητής εκφράζει τα συναισθήματά του, τις προσωπικές του στάσεις και αξίες, μαθαίνει τις απόψεις των

συμμαθητών του, μιμείται, ταυτίζεται και γράφει με μία κριτική οπτική και σκέψη.

Ανακαλύπτει τις κρυμμένες δυνατότητές του και το προσωπικό του ύφος στη συγγραφή και αναπτύσσει την αυτοπεποίθησή του δημιουργώντας έτσι με τη γνώση, την επινόηση και τη φαντασία νέους κόσμους. Σύμφωνα με τον Κωτόπουλο Κωτόπουλος, Τ. (2013). Η νομιμοποίηση της δημιουργικής γραφής. Ηλεκτρονικό περιοδικό Κείμενα(15. Ανακτήθηκε στις 24/12/2019 από:

http://keimena.ece.uth.gr/main/index.php?option=com_content&view=article&id=257:15-kotopoulos&catid=59:tefxos15&Itemid=95), η δημιουργική γραφή δεν πρέπει να αποτελεί «συνώνυμο» της λογοτεχνίας, αλλά «συνιστά ένα σώμα γνώσεων και ένα σύνολο εκπαιδευτικών τεχνικών που μεταδίδουν αυτή τη γνώση και δίνουν στη γραφή κοινωνικό ρόλο απομακρύνοντας την από τη ενίοτε στείρα λογική της μοναχικής και βασανιστικής διαδικασίας». Δεν μπορεί να ενταχθεί στις φιλολογικές σπουδές η Δημιουργική Γραφή, γιατί αυτές εστιάζουν στη δομή του κειμένου, ενώ η πρώτη εστιάζει στην πράξη της δημιουργίας του κειμένου και της ελεύθερης έκφρασης της προσωπικότητας του ατόμου γραπτά.

Το σίγουρο είναι ότι η Δημιουργική Γραφή μπορεί να αποτελέσει ένα ακόμη σημαντικό εργαλείο στα χέρια του εκπαιδευτικού, ώστε μέσω αυτού να καταφέρει να εμπλουτίσει το μάθημα του, να κερδίσει τους μαθητές, να τους δημιουργήσει την επιθυμία να γράψουν αλλά και να προσλάβουν με έναν διαφορετικό τρόπο το λογοτεχνικό κείμενο. (Νικολαΐδου, Σ. 2015).

Δεν είναι μάθημα η Δημιουργική Γραφή, ούτε μπορεί να ενταχθεί στο μάθημα της «γλώσσας», παρόλο που μπορεί να δράσει υποστηρικτικά σε πολλά γνωστικά αντικείμενα, αλλά ένα παιχνίδι που οργανώνει τη σκέψη και την έκφραση. Οδηγεί το μαθητή στην επιθυμία να γράψει. Είναι απαραίτητο λοιπόν η Δημιουργική Γραφή να λάβει τη θέση που της αναλογεί, ώστε μέσω της ανάγνωσης, της μελέτης και της συγγραφής, να στοχεύσει στην βελτίωση του λόγου, στην αναζήτηση ποιοτικής έκφρασης του μαθητή και στην πολύπλευρη ανάπτυξή του.

Σε κατάσταση ομηρίας

Ο Ντίνος κόντευε τα εξήντα πέντε. Ζούσε στην Αμερική σαράντα επτά χρόνια τώρα. Είχε φύγει μετανάστης το 1952 αναζητώντας την οικονομική του ελευθερία, αφήνοντας πίσω γονείς, φίλους κι αγαπημένα μέρη. Ο Πειραιάς μίκραινε καθώς το Λουζιτάνια¹ σφύριζε αποχαιρετώντας τον Σαρωνικό. Το κατάστρωμα ήταν πήχτρα. Η θλίψη τον έπνιγε όλο και πιο πολύ βλέποντας το τοπίο ν' απομακρύνεται απ' το βαπόρι. Ένωθε πως το πλοίο θα βούλιαζε από τη στεναχώρια τόσων ανθρώπινων ψυχών. Δύσκολο ταξίδι, πνιγηρό.

Το άραγμα στη Βαρκελώνη ήταν ανακουφιστικό, δεν ήταν μαθημένος να ταξιδεύει δίχως να βλέπει ξηρά.

«Αύριο θα περάσουμε το Γιβραλτάρ» άκουσε να λέει κάποιος από τη διπλανή παρέα.

Οι πέντε μέρες στον Ατλαντικό του φάνηκαν εφιαλτικές. Μια φορά μόνο βγήκε έξω να δει τον ωκεανό που ήταν αχαλίνωτα παραγμένος. Σ' όλο το ταξίδι έπαιζε ξερή με τον Πατριαρχέα. Είχαν μεγαλώσει μαζί στο ίδιο χωριό.

«Φτάσαμε, βγείτε να δείτε το Άγαλμα της Ελευθερίας!», ακούστηκε ενθουσιωδώς μια φωνή.

Ο επιβλητικός κολοσσός του θύμιζε πόσο σκλαβωμένος ένωθε. Είχε απαχθεί απ' τον τόπο του εν όψει ενός ασθενικού μέλλοντος, επαγγελματικά, όμηρος μιας άγνωστης ξενιτιάς.

Η ελευθερία είναι γένος θηλυκού, συλλογίστηκε βλέποντας τη γιγάντια μορφή, μη μπορώντας να φτάσει σε ένα «γιατί».

Κρατούσε τον αναμμένο πυρσό ψηλά με το δεξί της χέρι. Δεν αρκεί να είσαι ελεύθερος. Χρειάζεται να φωτίζεις διαρκώς και τους άλλους, διαφυλάττοντας την ελευθερία σου, συμπέρανε πως ήταν το νόημα της αναμμένης δάδας. «Κρατούσε τον αναμμένο πυρσό ψηλά με το δεξί της χέρι. Δεν αρκεί να είσαι ελεύθερος.

Έπιασε δουλειά στο Μανχάταν σ' έναν οίκο μόδας. Δούλευε εκεί ένας Έλληνας ως υπεύθυνος κοπτηρίου που είχε εγγυηθεί για την πρόσληψή του. Μέσα σε δυο χρόνια ο Ντίνος είχε μάθει τα πάντα. Είχε γίνει σχεδόν ισάξιος με την μαντάμ Γουέστ, την ιδιοκτήτρια, που είχε τριάντα χρόνια στη δουλειά σχεδιάζοντας ρούχα που 'χαν το όνομά της ραμμένο πάνω τους.

«Θα σε κάνω υποδιευθυντή», του είχε πει. «Από είκοσι δολάρια την εβδομάδα θα παίρνεις εκατόν ογδόντα!»

«Μαντάμ... τι να πω... σας είμαι ευγνώμων... κάνατε το καλύτερο για μένα. Όμως, οφείλω να είμαι ειλικρινής μαζί σας. Θα μετακινηθώ στη Δυτική Ακτή² και θα συνεχίσω εκεί την εργασία μου», είχε απαντήσει ευγενικά, μα αποφασιστικά.

«Τότε λοιπόν να μου γράψεις για τις επιτυχίες σου. Είμαι σίγουρη ότι θα διαπρέψεις!», είχε πει εκείνη, γνωρίζοντας πως μια προσωπικότητα σαν τον Ντίνο δεν θα δεχόταν ποτέ να είναι υπάλληλος κανενός για πολύ.

του **Θοδωρή Κακαλέτρη**
συγγραφέας, μέλος
της ομάδας ISOFRUIT

Μετακόμισε στο Χόλιγουντ, μια συνοικία του Λος Άντζελες που οι Ινδιάνοι την έλεγαν Ιερό Ξύλο. Ήταν χαρούμενος που θα 'σμιγε ξανά με τον Πατριαρχέα. Ο φίλος του δούλευε ήδη δυο χρόνια σ' εκείνη την περιοχή και του 'χε γράψει τα καλύτερα για το καλό της κλίμα και τη συνεχή της ηλιοφάνεια.

Νοίκιασε έναν μικρό χώρο στην οδό Γκάουερ που τον έκανε εργαστήριο ραπτικής. Πέρασε δύσκολα τον πρώτο καιρό. Απ' τις επτά το πρωί μέχρι τις έντεκα το βράδυ έφτιαχνε παραγγελίες, κάνοντας ένα μισάωρο διάλειμμα για το μοναδικό γεύμα της ημέρας: ένα τιγκαρισμένο καλούδια σάντουιτς που έφτιαχνε μόνος του. Έτσι κατάφερνε και πλήρωνε το ενοίκιο του μικρού του διαμερίσματος και του μαγαζιού.

Ήταν ένα ψηλό παλικάρι με φαρδιές πλάτες.

Όμορφος, ανοιχτόκαρδος και πάντα γελαστός. Οι Αμερικανοί νόμιζαν ότι δεν είχε προβλήματα. Τον έβλεπαν κάθε φορά να μιλά δυνατά έχοντας ένα αισιόδοξο ύφος. Είχε αφήσει κι ένα μακρύ μουστάκι που έφτανε μέχρι τα μάγουλά του. Ντυμένος πάντα στην τρίχα με κομψά, πολυτελή ρούχα και μια μεζούρα στον ώμο, σου έδινε την εντύπωση πως ήταν ο άνθρωπος που γύρευες αν ήθελες ν' αποκτήσεις αξιοπρόσεχτη εμφάνιση. Σιγά σιγά άρχισε ν' αναλαμβάνει μεγαλύτερες δουλειές. Έφτιαχνε τις στολές που παράγγελναν διάφορα σωματεία και υπηρεσίες. Ο κόσμος τον προτιμούσε, επειδή έκανε ανθεκτικά ρούχα που ταίριαζαν πάνω σου γάντι.

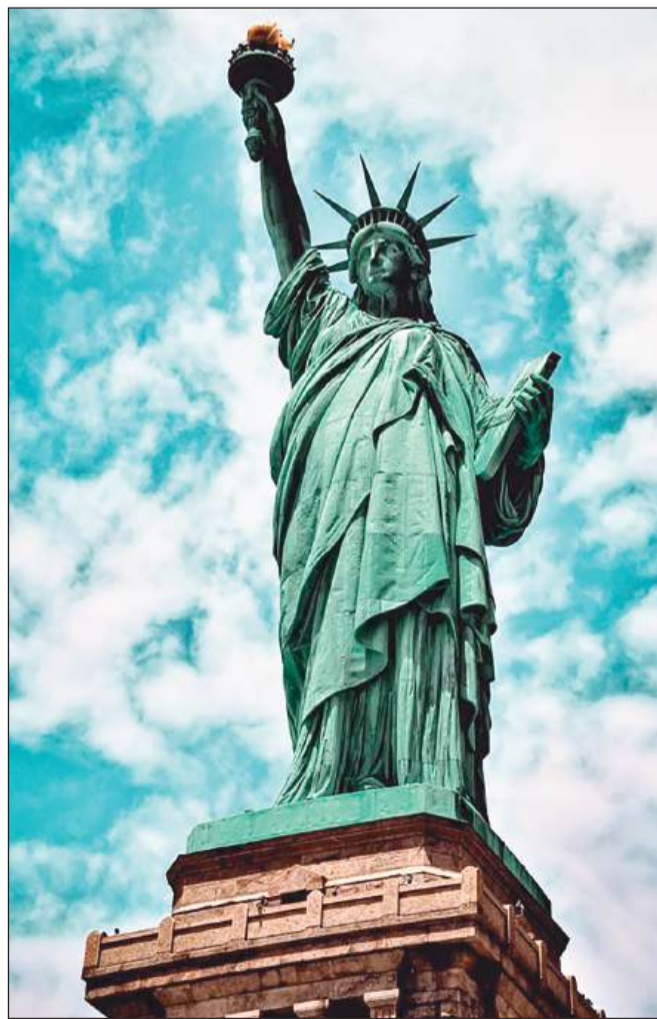
Έγινε τέτοια φίρμα που το «Dinos Fashion» έγινε στέκι των διάσημων του κινηματογράφου. Έσπευδαν ν' αποκτήσουν ένα μοναδικό κομμάτι τσεκάροντας απαιτητικά πως η ετικέτα γράφει «Made by Dinos».

Στον τοίχο δυο ασπρόμαυρες φωτογραφίες έκαναν και τον

πιο δύσπιστο πελάτη ν' αλλάξει γνώμη. Στην αριστερή ο ιδιοκτήτης με τον Τζέιμς Ντιν έπαιζαν μπρα ντε φερ έχοντας άναφτα³ τσιγάρα στα χείλη τους. Στη δεξιά μετρούσε τη μέση της Marilyn που του χαίδευε το κεφάλι χαμογελώντας. Της είχε κάνει το λευκό φόρεμα που είχε σηκώσει ψηλά ο αέρας στην ταινία όπου εκείνη στεκόταν πάνω στη σχάρα του μετρό.

Σε λίγα χρόνια είχε επτά καταστήματα σε διάφορες πόλεις της Καλιφόρνιας. Εργαζόταν πλέον στο κυριότερο, στη λεωφόρο όπου το πεζοδρόμιο είναι γεμάτο με ονόματα διασημοτήτων και ροζ αστέρια. Ακριβώς δίπλα ήταν ένα μεγάλο ισόγειο κτίριο που είχε αγοράσει. Είχε δημιουργήσει τη δική του βιοτεχνία, εκπαιδεύοντας είκοσι άτομα, για να μπορεί να παράγει άφθονα ρούχα με την ίδια ποιότητα σαν να τα είχε κάνει ο ίδιος. Έτσι πετύχαινε μεγάλες ποσότητες παραγωγής. Τον είχαν μάθει οι πάντες στη φανταχτερή πολιτεία κι όταν επιθυμούσαν ν' αναβαθμίσουν την γκαρνταρόμπα τους έμπαιναν σ' ένα μαγαζί του, παρόλο που γνώριζαν πως η τιμή δεν θα ήταν χαμηλή.

(Συνέχεια στη σελίδα 15)

«Ποιος το μαθαίνει τελευταίος;»

Αχ, τι έπαθα! Αχ, τι με βρήκε! Μονολογούσε ο Χαράλαμπος κοιτώντας τα πόδια του, τα γεμάτα εκζέματα. «Ψυχοσωματικά συμπτώματα βασισθέντα στην στεναχώρια», ήταν η διάγνωση του γιατρού, ο οποίος του είχε καταστήσει σαφές πως η στεναχώρια επιδρά με αρνητικό τρόπο στο σώμα, τον εκφραστή κάθε ψυχικής μας κατάστασης. Μάλιστα, είχε επισημάνει ότι το δέρμα αποτελεί ίσως το ευκολότερο θύμα της. Εξάλλου, είχε τονίσει στον πελάτη του ότι οι κοκκινίλες και οι δερματίτιδες οφείλονται κυρίως στη στεναχώρια ή το άγχος. Εκείνος έκανε πως άκουγε, αλλά είχε την προσοχή του στραμμένη αλλού.

«Θα πεθάνω απ' τη στεναχώρια. Δεν αντέχω άλλο. Να με βρει εμένα τέτοιο κακό; Εμένα, την μοναδική της αγάπη! Και τι δεν της πρόσφερα. Τί της έλειψε; Όλα τα είχε. Αχάριστα πλάσματα οι γυναίκες, αχάριστα», έλεγε και ξανάλεγε και μετά από λίγο προσπαθούσε να ξεχάσει όσα του έκανε, να πείσει τον εαυτό του πως όλα αυτά δεν συμβαίνουν στην πραγματικότητα, ότι πρόκειται για μια κακόγουστη φάρσα. Οι πρώτες υποψίες μπήκαν στο μυαλό του, όταν ένα πρωί επέστρεψε απροειδοποίητα στο σπίτι και βρήκε -εκτός από την ρόμπα της Μνησαρέτης- και τη μπαλκονόπορτα ανοιχτή. Οι δεύτερες, όταν το μποξεράκι, που πήρε να φορέσει από το σύρμα της αυλής, ήταν ένα νούμερο μεγαλύτερο απ' τα δικά του. Οι τρίτες, όταν είδε τον Αμπνούλ να πηδάει απ' το μπαλκόνι του και να εξαφανίζεται μέσα στη νύχτα.

Από υποψία σε υποψία και από στεναχώρια σε στεναχώρια κυλούσε η ζωή του Χαράλαμπου, ειδικά τον τελευταίο χρόνο που η γυναίκα του είχε ξεσαλώσει. Ώσπου μια μέρα βρήκε το θάρρος να τα πει. «Ε, Σωτήρη!», φώναξε απευθυνόμενος στον

του **Θωμά Ν. Λιόλιου**,
φιλόλογου
προέδρου
του Α.Ε.Μ.Α.

γείτονά του, που εκείνη την ώρα πότιζε τον κήπο. «Έλα να πιούμε έναν καφέ. Δεν είμαι καλά. Πρέπει να μιλήσουμε».

Ο Σωτηράκης ο Μπούκουρας είχε το σπίτι του ακριβώς απέναντι από αυτό του Χαράλαμπου. Μια αυλή τα χώριζε. Μια ζωή γείτονες και φίλοι (λέμε τώρα). Εκείνος τα ήξερε όλα, τα έβλεπε όλα, αλλά δεν μιλούσε, αφού το θέαμα ήταν καλύτερο κι απ' αυτό της τηλεόρασης. Άσε που ήταν και live! «Έρχομαι!», του απάντησε εκείνος κλείνοντας τη βρύση. Καθίσανε στο μπαλκόνι. Απόγευμα Σαββάτου, Αύγουστο μήνα. Μόλις είχε αρχίσει να δροσίζει. Η αύρα της θάλασσας του Πλαταμώνα έφτανε μέχρι το σαλονάκι της βεράντας του Χαράλαμπου.

- Πες μου βρε Σωτήρη, σε ό,τι έχεις ιερό, γιατί θα σκάσω! Είδες, άκουσες, σου είπανε τίποτα;

- Για ποιο θέμα; Ρώτησε εκείνος κάνοντας τον ανήξερο.

- Βρε, για την γυναίκα μου σου μιλάω! Μην κάνεις τον Κινέζο! Μου τα εκμυστηρεύτηκε όλα. Χαρτί και καλαμάρι. Μήπως, όμως, μου κάνει πλάκα; Μήπως με δοκιμάζει;

- Ξύπνα επιτέλους! Και με Κινέζο πήγε! Σκέψου και με πόσους άλλους! Του απάντησε ο Σωτηράκης ταρακουνώντας τον συθέμελα.

Ο Χαράλαμπος ένωσε να χάνεται η γη κάτω απ' τα πόδια του. Στην αρχή μια ζαλάδα, μετά μια σκοτοδίνη. Σωριάστηκε λιπόθυμος.

Το κεφάλι του χτύπησε με δύναμη τον ξύλινο βραχίονα του καναπέ. Δύο καρούμπαλα φύτρωσαν σχεδόν αμέσως αριστερά και δεξιά της κεφαλής. «Έτοιμα και τα κέρατα», σκέφτηκε - γελώντας από μέσα του χαιρέκακα- ο Σωτηράκης, ο μόνιμος εραστής της κ. Φρύνης...

Σε κατάσταση ομηρίας

(Συνέχεια από την σελίδα 14)

«Ντίνο καλησπέρα... θα πιούμε καφέ;» ακούστηκε μια γνώριμη φωνή απ' την πόρτα.

«Ναι Γιώργο, έλα κάθισε» απάντησε στον Πατριάρχη. Τα έλεγαν κάνα δυο φορές τη βδομάδα όλο αυτόν τον καιρό.

«Διπλό ελληνικό σήμερα έτσι; Φτάνει με τον φραπέ».

«Σου χαλάω ποτέ χατίρι;»

«Είναι αλήθεια δεν μου χαλάς. Αλλά δεν μπορώ να καταλάβω ένα πράγμα μαζί σου. Δεν παντρεύτηκες παρόλο που είχες τις καλύτερες ευκαιρίες. Έχεις κάνει καλή περιουσία. Τι θα κάνεις τώρα που θα βγεις στη σύνταξη; Θα πας κι εσύ στη Φλόριντα⁴ μόνιμα για διακοπές;»

«Ούτε κατά διάνοια Γιώργο. Θυμάσαι τη στιγμή που είδαμε το θεόρατο άγαλμα λίγο πριν φτάσουμε Νέα Υόρκη; Δεν μιλούσε αλλά μας έλεγε κάτι... μας έλεγε το πιο σπουδαίο πράγμα που θα μπορούσε να ειπωθεί:

Ελευθερία είναι ν' ανοίγεις τον δρόμο που επιλέγεις και να 'χεις το θάρρος να τον διαβαίνεις, φωτίζοντας τα σκοτάδια που σε τρομάζουν, επειδή είσαι ερωτευμένος με τον προορισμό!

Κανείς δεν ζει καλά σε κατάσταση ομηρίας είτε είναι συναισθηματική, οικονομική, διανοητική ή οποιασδήποτε άλλης μορφής. Ο δρόμος που ακολουθήσαμε αρχικά δεν ήταν δική μας επιλογή. Ήταν η φυγή του σκλάβου που τρέχει για να σώσει το τομάρι του. Ο προορισμός μας, τότε, ήταν μια αναγκαστική «επιλογή». Ήμασταν όμηροι, Γιώργο! Και τώρα που συνηθίσαμε

την ομηρία μας φαίνεται καλή... μας φαίνεται παρόμοια με το αντίθετό της: Την ελευθερία.

Η νοσταλγία, όμως, είναι που μας δείχνει τον σωστό δρόμο. Αυτή μας καθοδηγεί ν' αναζητήσουμε τη χαρά που νιώθαμε κάποτε όταν ήμασταν *πραγματικά* ελεύθεροι.

Ένα άγαλμα κατάφερε να με κάνει να καταλάβω τα πιο σημαντικά νοήματα στη ζωή μου. Ήρθε η ώρα φίλε μου να επιστρέψω στις Κιτριές μας. Στον τόπο που αγάπησα.

Εκεί όπου πάντα **ήθελα** να ζω!».

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

1. Λουζιτάνια: Δανεισμένη ονομασία υπερωκεάνιου για το ταξίδι Πειραιάς-Νέα Υόρκη. Το πραγματικό πλοίο Λουζιτάνια εκτελούσε δρομολόγια από το Λίβερπουλ προς την Αμερική. (Η φωτογραφία είναι προσφορά του Pixabay).
2. Δυτική Ακτή: στις Ηνωμένες Πολιτείες υπάρχει ένας διαχωρισμός μεταξύ Δυτικής και Ανατολικής Ακτής. Το Μανχάταν είναι περιοχή της Νέας Υόρκης η οποία βρίσκεται στην Ανατολική Ακτή (δίπλα στον Ατλαντικό Ωκεανό). Το Χόλιγουντ είναι περιοχή του Λος Άντζελες το οποίο βρίσκεται στη Δυτική Ακτή (δίπλα στον Ειρηνικό Ωκεανό).
3. άναφτος: που δεν έχει ανάψει.
4. Φλόριντα: Πολιτεία της Αμερικής όπου πηγαίνουν να ζήσουν (ή για παραθερισμό) πολλοί άνθρωποι (ευκατάστατοι ή συνταξιούχοι) λόγω της θάλασσας και του θερμού της κλίματος.

Το Δίκτυο Καλλιτεχνών και Επιστημόνων για την ανάπτυξη της επαρχίας Ελασσόνας στη Βοιωτία

Η φετινή εκδρομή του Δικτύου Καλλιτεχνών και Επιστημόνων για την ανάπτυξη της επαρχίας Ελασσόνας, πραγματοποιήθηκε στο νομό Βοιωτίας, ξεκινώντας από τη Χαιρώνεια, τον Λέοντα της Χαιρώνειας και το Μουσείο, την Παναγία της Σκριπούς στον Ορχομενό, στο χωριό του Φρίξου και της Έλλης, στο Στρέιρι, στον Όσιο Λουκά και στην Κρύα στη Λιβαδειά.

Η Χαιρώνεια είναι χωριό της Περιφερειακής Ενότητας Βοιωτίας. Το αρχαίο όνομα της πόλης είναι Άρνη, από την ομώνυμη θυγατέρα του Αιόλου. Σώζονται αρκετά κτίσματα και το αρχαίο θέατρο της πόλης. Κυριότερο, όμως, αξιοθέατο της περιοχής αποτελεί ο διάσημος Λέων της Χαιρώνειας, μνημείο το οποίο στήθηκε μετά τη μάχη της Χαιρώνειας, το 338 π.Χ. Από τη Χαιρώνεια καταγόταν, επίσης, ο αρχαίος συγγραφέας Πλούταρχος.

Το επιτύμβιο μνημείο του **Λιονταριού της Χαιρώνειας**, στήθηκε προς τιμήν των Θηβαίων ιερολοχιτών που έπεσαν στη Μάχη της Χαιρώνειας το 338 π.Χ., στην οποία αναδείχθηκαν νικητές οι Μακεδόνες. Όταν μετά τη νίκη του ο Φίλιππος Β΄ επέτρεψε την ταφή των νεκρών, ο Λέων της Χαιρώνειας στήθηκε για να σηματοδοτήσει το σημείο ταφής τους. Πράγματι, ανασκαφές στο σημείο έφεραν στο φως τους σκελετούς 254 ανδρών και μέρος του οπλισμού τους. Έχει ύψος 5,50 μ. και αναπαρίσταται καθιστό στα πίσω πόδια. Το λιοντάρι θεωρείται ότι συμβολίζει τον ηρωισμό των στρατιωτών της Θήβας, τον οποίο είχε αναγνωρίσει και ο ίδιος ο Φίλιππος Β΄.

Με το πέρασμα του χρόνου το γλυπτό κατέρρευσε και μεγάλα τμήματά του καταχώθηκαν. Στις αρχές του 19ου αιώνα περιηγητές εντόπισαν το κεφάλι και μέλη του λίθινου λιονταριού, ενώ μετά τη συγκρότηση ελεύθερου ελληνικού κράτους άρχισαν οι προσπάθειες αναστήλωσής του. Οι προσπάθειες τελικά καρποφόρησαν το 1904, όταν με τη συνδρομή του γλύπτη Λ. Σώχου τμήματα του πρωτοτύπου υπέστησαν εκ νέου επεξεργασία, ενώ τα χαμένα τεμάχια συμπληρώθηκαν με γκρίζο λίθο Λιβαδειάς.

Το λιοντάρι στήθηκε σε σύγχρονη μεγαλοπρεπή βάση ύψους 3 μέτρων, ενώ ο περίβολος περιστοιχίστηκε με κυπαρίσσια, υπογραμμίζοντας τον ταφικό χαρακτήρα της θέσης. Το μνημείο συντηρήθηκε εκ νέου το 1999 από την Θ΄ ΕΠΚΑ.

Η Μονή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου ή **Μονή της Παναγίας Σκριπούς** βρίσκεται στην ομώνυμη περιοχή – σημερινός Αθάμας – στον Ορχομενό της Βοιωτίας, απέναντι από τον αρχαιολογικό χώρο της πόλης και την αρχαία Ακρόπολη του Ορχομενού. Σύμφωνα με τις αρχαιολογικές έρευνες οι παλαιότερες από τις τοιχογραφίες που κοσμούν τον ναό είναι του 12ου αιώνα. Η Παναγία Σκριπού για πολλά χρόνια λειτούργησε ως μοναστήρι, ενώ τα τελευταία χρόνια λειτουργεί ως ενοριακός ναός.

Πανηγυρίζει στις 15 Αυγούστου, γιορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, στις 23 Αυγούστου, απόδοση της εορτής της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, αλλά και στις 10 Σεπτεμβρίου, ημέρα κατά την οποία, το έτος 1943, ο Ορχομενός και οι κάτοικοί του σώθηκαν, (με θαύμα της Παναγίας, κατά την

παράδοση) από τα γερμανικά στρατεύματα κατοχής που ήθελαν να κάψουν την πόλη και να σκοτώσουν τους κατοίκους της.

Το Στείρι βρίσκεται προς τα δυτικά όρια με την Περιφερειακή Ενότητα Φωκίδας και είναι κτισμένο σε υψόμετρο 455 μέτρα[3], στους πρόποδες του Ελικώνα, του «βουνού των Μουσών», ενώ έχει θέα προς τον Παρνασσό. Σύμφωνα με την απογραφή 2021 έχει πληθυσμό 558 κατοίκους.

Η Μονή Οσίου Λουκά βρίσκεται στη δυτική πλαγιά του Όρους Ελικών, κάτω από την ακρόπολη του Αρχαίου Στείριου. Η απαρχή της μοναστικής δραστηριότητας στην περιοχή ξεκινάει από τον ίδιο τον Όσιο Λουκά, όταν ασκήτευσε εκεί στα τελευταία χρόνια της ζωής του, από το 946 έως το 953.

Ιστορικά στοιχεία για το μοναστήρι μας παρέχουν δύο αξιόπιστα κείμενα: ο Βίος του Οσίου και οι Ακολουθίες της Κοιμήσεως και της Ανακομιδής του λειψάνου του. Από το Βίο του Οσίου Λουκά, κείμενο αγνώστου συγγραφέα γραμμένο δέκα περίπου χρόνια μετά το θάνατο του Οσίου, πληροφορούμαστε πως ο Όσιος, γόνος προσφύγων από την Αίγινα, γεννήθηκε στο χωριό Καστρί Φωκίδας το 896. Ο Όσιος σε νεαρότατη ηλικία επιλέγει τη μοναστική ζωή. Κατά τα τέλη του 910 ή στις αρχές του 911 ζει ως μοναχός στην Αθήνα, στη μονή της Μεγάλης Παναγίας, και κατόπιν σε διάφορα μοναστήρια ή ησυχαστήρια της Φωκίδας και της απέναντι κορινθιακής ακτής.

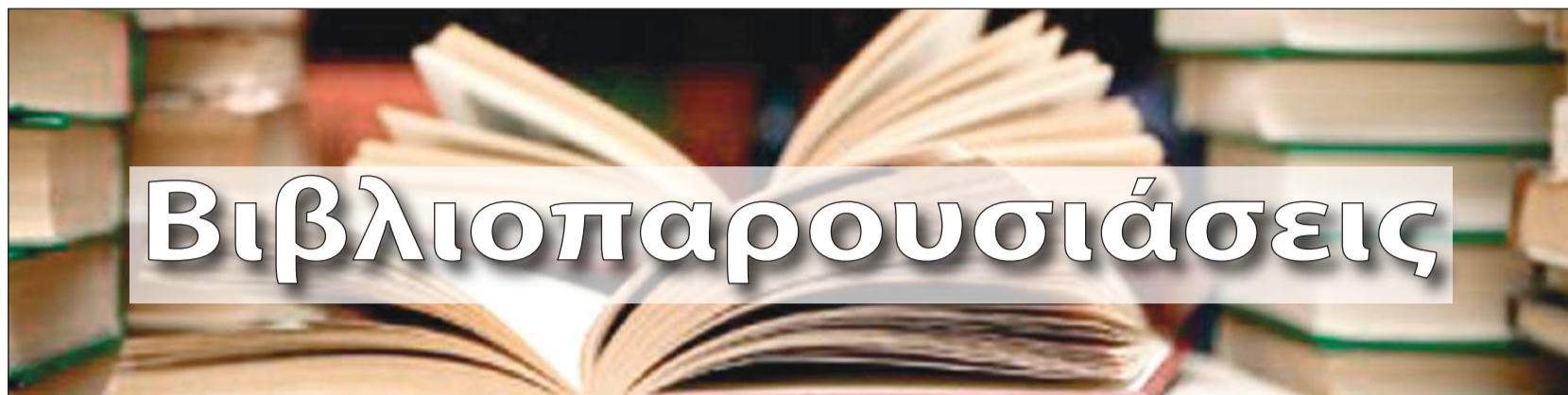
Μετά από συνολικά 35 έτη μοναστικού βίου, το 946/7, εγκαταστάθηκε στην τοποθεσία όπου βρίσκεται σήμερα το μοναστήρι, στο Στείρι της Φωκίδας, όπου και πεθαίνει σε ηλικία 56 ετών.

Η Λιβαδειά ή **Λεβαδειά** (παλαιότερα) ή **Λεβάδεια** (αρχαία ονομασία) είναι πόλη της Στερεάς Ελλάδας και πρωτεύουσα της περιφερειακής ενότητας Βοιωτίας με πληθυσμό 21.468 κατοίκους (Απογραφή 2021).

Η Λιβαδειά απλώνεται στους πρόποδες του Ελικώνα με το εντυπωσιακό **Κάστρο** της να ορθώνεται στο λόφο του

Προφήτη Ηλία, πάνω από το φαράγγι της Έρκυνας, ανάμεσα σε απόκρημνους βράχους, δημιουργώντας ένα άγριο τοπίο. Στην έξοδο του Φαραγγιού βρίσκονται **οι Πηγές της Κρύας** που δημιουργεί το ποτάμι Έρκυνα. Ένα φυσικό πάρκο, ένα μοναδικό τοπίο, δώρο στους κατοίκους της Λιβαδειάς και στους επισκέπτες που λαχταρούν την επαφή με τη γοητεία των δέντρων και των νερών. Το όνομα του φαραγγιού και του ποταμού της Έρκυνας αποδίδεται σύμφωνα με τη μυθολογία στη νύμφη Έρκυνα, φίλη της Περσεφόνης, της κόρης της Δήμητρας. Κάποια μέρα που οι δύο φίλες έπαιζαν με μια χήνα, η χήνα κρύφτηκε σε σπηλιά που ήταν σφραγισμένη με μια πέτρα. Η Περσεφόνη τράβηξε την πέτρα για να πιάσει τη χήνα, και τότε ανάβλυσαν νερά από την πηγή που βρισκόταν μέσα στη σπηλιά και η πηγή ονομάστηκε Πηγή της Έρκυνας. Στα νερά της, λούζονταν όσοι έρχονταν να πάρουν χρησμό από το **Μαντείο του Τροφωνίου**, από μια τοπική θεότητα που αργότερα ταυτίστηκε με τον Δία και πήρε το όνομα Τροφώνιος Δίας και του οποίου η Έρκυνα ήταν κόρη. Σήμερα δεν σώζεται κανένα ίχνος από το διάσημο μαντείο.

Το Δίκτυο Καλλιτεχνών και Επιστημόνων για την ανάπτυξη της επαρχίας Ελασσόνας (Δι.Κ.Ε.Α.Ε.ΕΛ.) σε συνεργασία με το Δήμο Ελασσόνας παρουσίασε το βιβλίο του Κώστα Παπαπέτρου με τίτλο:

«Ο Κώστας γράφει...για τον Κώστα»

Του Βασίλη Ζαρζώνη

Ο Κ. Παπαπέτρος έχει διαγράψει μία λαμπρή πορεία στο ραδιόφωνο, στην τηλεόραση, στο σινεμά και στο θέατρο. Συνεργάστηκε με τα μεγαλύτερα ονόματα της μικρής και της μεγάλης οθόνης. Αυτή τη διαδρομή καταγράφει το παρόν βιβλίο. Θαυμασμό προκαλεί η ποσότητα και η ποιότητα του έργου. Η εξήγηση είναι απλή: Ο κ. Παπαπέτρος είναι σημαντικός! Με τέλεια αντανακλαστικά αφουγκράζεται το εκάστοτε Status Quo της εποχής, τον παλμό της καθημερινότητας, το κυνήγι της επιβίωσης, τη λαχτάρα της δημιουργίας και της επιτυχίας

Αφήνοντας την αγαπημένη του Ελασσόνα στα 17 του, αφού φοίτησε στη Φιλολογία Αθηνών για δύο έτη, μετεγγράφηκε στη Νομική, όπου είχε συμφοιτητή τον τότε διάδοχο του θρόνου και κατόπιν βασιλιά Κωνσταντίνο. Μετά τη Νομική, συμπλήρωσε τα προσόντα του σπουδάζοντας Δημοσιογραφία, με δασκάλους σπουδαίους, όπως τον εξαιρετο Σπύρο Μελά.

Πριν τη στρατιωτική του θητεία, εργάστηκε στην εφημερίδα «Εθνικός Κήρυξ» και στο εβδομαδιαίο καλλιτεχνικό περιοδικό «Μοντέρνο τραγούδι».

Μόνιμος κάτοικος Αθηνών πια, στα τέλη της δεκαετίας του '60 εργάζεται με κείμενά του σε ραδιοφωνικές εκπομπές, όπως: «Η πρώτη μας γνωριμία» (με τους: Έ. Φωτίου- Στ. Στρατηγό αρχικά και Α.Μπάρκουλη Τζ. Ρουσέα αργότερα) και τη ραδιοφωνική εκπομπή «Μείνε κοντά μου αγαπημένη». Ονόματα ηχηρά παρελαύνουν μέσα από τα κείμενά του, (Κ. Αρζόγλου, ο Ν. Τσούκας, ο Γ. Μοσχίδης, ο Αθ. Προύσαλης, ο Μ. Χρυσομάλλης). Από τότε πέρασε και στη ραδιοσκηνοθεσία. Παράλληλα, εργαζόταν ως υπάλληλος σε Τράπεζα, αλλά σύντομα η καριέρα του τραπεζικού τερματίστηκε, όταν προέκυψε και η συνεργασία στην εκπομπή «Χριστίνα», με τον Δημήτρη Παπαμιχαήλ και την Αλίκη Βουγιουκλάκη. Αρχές της δεκαετίας του '80 ξεκινά η συνεργασία με τον Καμπανέλλη (κάποια κείμενα δημοσιεύτηκαν στην εφημερίδα της Ελασσόνας «Αναγνώστης»), το ραδιοφωνικό πεντάλεπτο «Σημερινά του σημερινού» (με τον Κ. Καρρά) και η σατιρική εκπομπή «Σαββατοπίπερο» για τον «Αθήνα 98,4» (με τη Χρ.Διαβάτη και τον Π. Χαϊκάλη).

Η πρώτη του τηλεοπτική δουλειά ήταν το «Βίβα Κατερίνα», (με Κ. Ρηγόπουλο και Κ. Αναλυτή και αργότερα με την Ε. Ανουσάκη), για το κανάλι YENEΔ. Στο βιβλίο του «Ο Κώστας γράφει...για τον Κώστα». ο κ. Παπαπέτρος περιγράφει γλαφυρά ένα περιστατικό από όπου διαφαίνεται η λογοκρισία που υπήρχε στο καθεστώς των Συνταγματάρχων «Ένας γιατρός μεταξύ μας», ήταν άλλο ένα πρωτοποριακό εβδομαδιαίο πρόγραμμα της δεκαετίας του '80, στο οποίο ο κ. Παπαπέτρος έγραψε το σενάριο.

Η συνέχεια ανήκει στο θέατρο: «Η ιστορία του Ο» (με Γ. Πάντζα, Κ. Καραγιώργη, Μ. Ζαρόκωστα, Δ. Καλλιβωτά, Κ. Πολίτη

και σκηνοθέτη τον Αντώνη Αντωνίου). «Ο κανονιέρης», έργο εμπνευσμένο από το ποδόσφαιρο, που ανέβηκε στο θέατρο «Μπουρνέλλη» και σε άλλες πόλεις. «Στα σαγόνια του Ζαχαρία», έργο εμπνευσμένο από την ταινία «Τα σαγόνια του καρχαρία». Την ίδια περίοδο ο κ. Παπαπέτρος υπέγραφε τα κείμενα της κωμωδίας «Πώς να κρατήσετε τον άνδρα σας», (με Ν. Βασταρδή και Γ. Σταμουλάκη).

Είκοσι κινηματογραφικά σενάρια φέρουν την υπογραφή του κ. Παπαπέτρου, στη δεκαετία του '70. «Δύο τρελοί και ο ατσίδας», είναι το πλέον γνωστό, σε μία ταινία που πρωταγωνιστούσαν: Αλ.Τζανετάκος, Ν. Τσούκας, Σ. Ζανίνου και ο τραγουδιστής Μ. Βιολάρης. Στο δεύτερο σενάριο για την ταινία «Δυο έξυπνα κορόιδα», γνωρίστηκε και συνεργάστηκε με κάποια από τα «ιερά τέρατα» της υποκριτικής Τέχνης, τον αείμνηστο Μ. Φωτόπουλο, Ν. Σταυρίδη και Φρ.Μαλέλη. Ανάμεσα στα λίγα δραματικά του σενάρια, ο κ. Παπαπέτρος αναφέρει την ταινία «Δάκρυα για έναν αλήτη» με τους: Ν. Δαδινόπουλο, Ε. Προκοπίου, Τζ. Γαρμπή και τον Γ. Αργύρη, σε σκηνοθεσία Π. Παρασχάκη.

Η πρώτη έγχρωμη ταινία στην οποία έγραψε σενάριο υπήρξε το «Τρελά κορίτσια, απίθανα αγόρια», με τον Π. Ζερβό και τον Α.

Τζανετάκο. Με τον πασίγνωστο Διονύση Παπαγιανόπουλο συνεργάστηκε στις ταινίες του σκηνοθέτη Παναγιώτη Κωνσταντίνου «Υπέροχες νύφες, κορόιδα γαμπροί» και στο «Πιο τρελοί από τους τρελούς», (όπου πρωτοεμφανίστηκε η ταλαντούχα ηθοποιός Γ. Αντζολετάκη). Η συνεργασία του κ. Παπαπέτρου με τον λαοφιλή κωμικό Στάθη Ψάλτη υπήρξε καταλυτική στην καριέρα του. Ως σεναριογράφος συνεργάστηκε σε 3 ταινίες μαζί του: στο «Ξενοδοχείο Καστρί» το 1988 με τον Π. Ευαγγελόπουλο, Κ. Φίνου, Γ. Ρώτα και Γ. Μπάρκα- έργο που έκανε «πάταγο», όταν μεταφέρθηκε στο θέατρο. Η δεύτερη ταινία με τον Σ. Ψάλτη ήταν «Ο μεγάλος παραμυθάς» και η τρίτη ήταν «Ο πανταχού παρών» (σκηνοθεσία Γιώργου Σκαλενάκη)

Εν τω μεταξύ, στο θέατρο, τα κείμενά του συνοδεύουν νέες επιτυχίες: «Ό,τι θέλει η γυναίκα», με άξονα το επίκαιρο φεμινιστικό κίνημα, «Οι ονειροπαρμένοι», (με Ντίνο Καρύδι και Τζούλια Αργυροπούλου) και συνάμα η τηλεοπτική σειρά της Ε.Ρ.Τ. «Ο Ιούλιος και η Ιουλιέτα», (με Γ. Αντζολετάκη, Γ. Χριστοδούλου και Π. Μιχαλόπουλο). Ιδιαίτερη αναφορά γίνεται στο βιβλίο για τη γνωριμία και συνεργασία με τον σκηνοθέτη και ηθοποιό Δ. Νικολαΐδη στο θεατρικό έργο «Ο ζηλιάρोगατος», με τους Γ. Γκιωνάκη, Νέλη Γκίνη, Ν. Τσούκα...Ειδική αναφορά κάνει στον συμπατριώτη του Νίκο Τσούκα, με το οποίο και συνεργάστηκε στην καλλιτεχνική του πορεία. Το θεατρικό έργο «Ο ζηλιάρोगατος» έκανε μεγάλη εισπρακτική επιτυχία το 1979, αλλά και όταν το 1980-81 που παίχτηκε ξανά στο θέατρο «Αυλαία», με πρωταγωνιστές τη Τζένη Ζαχαροπούλου και τον Σ. Τζεβελέκο. Στο βιβλίο μνημονεύεται η μεγάλη εκτίμηση προς τη Τζ. Ζαχαροπούλου και η συμπαράστασή της στην οικογένεια του Κ. Παπαπέτρου στις δύσκολες στιγμές. Η συνέχεια της παράστασης με τίτλο «Ο Ζηλιάρोगατος» ήταν λαμπρή! Ο θίασος του Ν. Τσούκα με πρωταγωνίστρια τη Μ. Βιδάλη την εξήγαγε στο Γουέμπλου του Λονδίνου, ξεπερνώντας κάθε επιτυχία, ενώ στην Αυστραλία το σενάριο επαναλήφθηκε (με άλλον τίτλο).

Η συνεργασία του κ. Παπαπέτρου με τον ηθοποιό- θιασάρχη Γ. Πάντζα υπήρξε σταθμός στην πορεία του. Συνεργάστηκαν το 1981-1982 στην κωμωδία «Το κουρδιστό ανθρωπάκι και το 1982-1983 στην κωμωδία «Ο πρασινοκαμένος» με θέμα την αλαζονεία της πολιτικής, με πρωταγωνιστές τη Τζένη Ζαχαροπούλου, τον Ερρίκο Μπριόλα και τον Γιώργο Πάντζα.

«Καπετάνιος στο σπίτι μου» ήταν ο τίτλος μιας κωμωδίας που έγραψε ο κ. Παπαπέτρου με θέμα έναν συντηρητικό οικογενειάρχη που προσπαθεί να συγκρατήσει τη γυναίκα και κόρη, που είχαν «ξεσαλώσει» λόγω κάποιας κληρονομιάς. Πρωταγωνιστές ο Σπ. Καλογήρου με την Ε. Σαμιωτάκη. Το έργο περιόδευσε με επιτυχία στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Επιτυχία είχε και το επόμενο έργο «Η γυναίκα μου ήθελε αλλαγή», σε σκηνοθεσία του Νίκου Φιλιππίδου. Ο Κ. Παπαπέτρου αναφέρεται στην αγωνία που διακατείχε όλους τους συντελεστές στην πρεμιέρα της παράστασης, πριν το πρώτο χειροκρότημα. Αυτή η συνεργασία κατέγραψε 600 παραστάσεις σε Ελλάδα και εξωτερικό κι αργότερα και πάλι στην Αθήνα, με τίτλο «Είμαι στα χάλι μου».

Μεγάλο κεφάλαιο στην πορεία του κ. Παπαπέτρου ήταν και η συνεργασία του στην επιτυχημένη **σειρά της ΕΡΤ 2 «Ορκιστείτε παρακαλώ»**, (με τον Γ. Μιχαλόπουλο στο ρόλο του προέδρου του δικαστηρίου και σκηνοθεσία Δ. Νικολαΐδη). Ερχόταν πρώτη σε τηλεθέαση καθώς μέσα από αυτήν παρήλυναν χαρακτήρες της ελληνικής καθημερινότητας. Η ζωντανία του δικαστηρίου απογείωσε το «Ορκιστείτε παρακαλώ» κι ανέδειξε ονόματα ηθοποιών (Χρ. Παππά, Σ. Ψάλτη, Ε. Φιλίνη...)

Το 1989 έγραψε για την Ε.Ρ.Τ. τη σειρά «Το γυναικείο ποδόσφαιρο». Κατόπιν, τη σειρά «Οι άγγελοι κι εγώ» σε 10 επεισόδια. Το 1993 η σειρά «Άρχεται η συνεδρίαση», σε σκηνοθεσία τον Θ. Αντωνίου και πρωταγωνίστρια τη Ν. Ορφανού, φέρει και πάλι την υπογραφή του κ. Παπαπέτρου. Την ίδια εποχή έγραψε 30 επεισόδια για τη σειρά «Ανεμοστρόβιλος» με τον Γ. Μόρτζο, τον Σπ. Μισθό και την Η. Μουκίου. «Ο πρωτότοκος» με τον Γ. Πάντζα τη Μ. Ιωαννίδου και τον Ερ. Μπριόλα είχε στο σενάριο τη σφραγίδα του κ. Παπαπέτρου.

Στην **ιδιωτική τηλεόραση (MEGA)** ο κ. Παπαπέτρου, κοντά στις **αρχές του 2000**, έγραψε πολλά επεισόδια για την «Απαγορευμένη αγάπη», (με Ν. Τσακίρογλου, Κ. Αρζόγλου...), και τη

σειρά «Για μια θέση στον ήλιο» (με ο Π. Φουσούν, Αλ. Ενσκινάζυ, Ε. Φιλίνη και Κ. Βουτσά). Στις κωμικές σειρές «Μάρκο μ' έκαψες», «Κορίτσια ο Μπάρκουλης» συνεργάστηκε με τον λαοφιλή καλλιτέχνη Μ. Σεφερλή και με τον Κ. Βουτσά στο έργο «Πόδια στον αέρα» (με Μ. Καραγιάννη, Κ. Βουτσά, Β. Ανδριανό, Μ. Αλιφέρη...), συνεργασία που συνεχίστηκε στο έργο «Ο αγκαλίτσας στη χώρα του σεξ», με την Ε. Φιλίνη, τον Ν. Δαδινόπουλο, τον Δ. Πιατά και τη Ν. Γκίνη. Μετά από οχτώ χρόνια επαναλήφθηκε η συνεργασία τους στο έργο «Κούκου» (με Τζένη Παπουτσή, Τ. Παλαντζίδη, Ζ. Μεταξά, Γ. Βοσκοπούλου ...κ.α και χορογραφίες Φ. Μεταξόπουλου). Η οικογενειακή σειρά «Ο Ανδροκλής και τα λιοντάρια του», είχε, επίσης, την υπογραφή του κ. Παπαπέτρου (με Κ.Βουτσά, ο Κ. Ευριπιώτη, ο Π. Χαϊκάλη, ο Δ. Φραγκιόγλου, και Μ. Ρώμα). Ο κύκλος της τηλεόρασης κλείνει με αναφορές στη συνεργασία του κ. Παπαπέτρου με τον Αλ. Σακελλάριο και τη Ρ. Βλαχοπούλου στις ταινίες «Μία Αθηναία στην Αθήνα», «60 λεπτά χωρίς λεπτά», «Δόκτορ Τις», «Ταξιτζής», «Απ' την κωμωδία στο δρόμο».

Δύο τηλεπαιχνίδια έχουν την υπογραφή του κ. Παπαπέτρου : «Τα χαμόγελα της τύχης» με τον Τ. Περγικιανίδη και «Τα παιδιά της γειτονιάς».

Έργο του Κ. Παπαπέτρου κι «Ο καπετάν κόκορας», **μουσική κωμωδία**, (με Σ. Ψάλτη, Ν. Ρίζο, Κ. Φίνου, Χ. Βαλαβανίδη, Τ. Ντούζου, Β. Μπάρμπα κ.α), που έγινε και τηλεταινία με τον Σ. Τζεβελέκο και την Ε. Φιλίνη. Το «Ξενοδοχείο το Καστρί» που ακολούθησε, σενάριο με πολιτικές προεκτάσεις, «ανέβηκε» στο θέατρο «Μπουρνέλλη» και στο «Ακροπόλ». Επόμενη επιτυχία του κ. Παπαπέτρου το «Πράσινες μασέλες», με πρωταγωνιστές τους Γ. Παπαζήση και Στασινοπούλου...Β. Προέδρου, Ρ. Βαγιάννη, Χ. Βαλαβανίδη, Γ. Ευαγγελίδη, Μ. Ιωαννίδου...Με τον Π. Μιχαλόπουλο συνεργάστηκε στο έργο «Το κλουβί με τους τρελούς» το 1987, σε σκηνοθεσία Δ. Νικολαΐδη

Το **καλοκαίρι του 1991** συνεργάζεται με τον Μάρκο Λεζέ στο έργο «Ντόρα είναι...θα περάσει, ενώ αργότερα με τον ίδιο κωμικό-ηθοποιό-σκηνοθέτη ανέβασαν τα έργα «Δεν περνάς κυρά Μαρίκα» και «Πέτα τη μαμά απ' το παράθυρο» (1992-1993). Η **επιθεώρηση** το 1992 «Μωρά μας καλησπέρα, βογκάμε όλη μέρα», με Ψάλτη, Βέγγο, Κοντού, Κοντογιαννίδη, Βασιλείου, Παπουτσή και χορογράφο τον Π. Μεταξόπουλο, γνώρισε μεγάλη επιτυχία.

Το (1995-1996) συνεργάζεται με τον Ν. Δαδινόπουλο και την Κ. Φίνου στο έργο «Το δις εξαπατείν», ενώ το 1996-1997 με τη Μ. Μοσχανά τον Γ. Σαρρή στο έργο «Η αλλαγή της γυναίκας μου» και με τη Μαίρη Χαλκιά στο έργο «κάνε μου λιγάκι...μα».

Αναφέρονται επίσης στο βιβλίο συνεργασίες του σε **κείμενα για βιντεοκασέτες**, κυρίως με τον Σ.Μουστάκα, την Ε. Φιλίνη και τον Β. Τσιβιλικά. Το 1996-1997 ο κ. Παπαπέτρος συνεργάζεται με τον Κ. Χατζηχρήστο στο έργο «Τρελάθηκα και σώθηκα», στο «Αθάνατοι, ξεβράκωτοι και ωραίοι» (1998), με Π. Μιχαλόπουλο, Τσάκωνα, Λεζέ, Μόσιο, Δαδινόπουλο κ.α..

Στο τέλος του 1988 αναφέρετε η **μουσική κωμωδία** «Καμπαρέ Ελλάς» (με την Καίτη Φίνου και τον Σ. Ψάλτη). **Μουσική επιθεώρηση** ήταν και το έργο «Της Ελλάδας το μπάχαλο», κείμενα τα οποία γράφτηκαν από τον κ. Παπαπέτρο (και πάλι με τον Στάθη Ψάλτη και την Καίτη Φίνου). Μεγάλη επιτυχία ήταν «Ο κουρέας της Ρηγίλλης», με τον Στάθη Ψάλτη, (υποδυόταν έναν κουρέα που ξύριζε πολιτικούς). Μαζί του έπαιζαν ο Στ. Γαρδέλης, η Χρ. Παππά κ.α. Μεγάλη επιτυχία έκανε και το έργο «Αγαπάς τη γελάδα;» (με Ε. Φιλίνη, τον Καλογήρου, τον Δ. Πιατά, τον Σουσιάδη, την Τ. Μπούρα κ.α) Η συνέχεια του βιβλίου αναφέρεται σε συνεργασίες με τον Γιώργο Πάντζα στο «Τόλμη και απιστία», στο «Αγάπη πάμε κρεβάτι» και στο «Μία ιστορία μέσα στην ιστορία», (με θέμα την καλλιτεχνική πορεία της Άννας και Μαρίας Καλουτά), καθώς και το «Άλλα κόλπα να αγαπιόμαστε» με πρωταγωνίστρια τη Γιούλη Σταμουλάκη. Τελευταία συνεργασία με τον Γ. Πάντζα αναφέρεται στο «Παντρεύτηκα μία παντρεμένη» και με τον σκηνοθέτη Β. Πλατάκη στο έργο «Είμαστε ακόμη ζωντανό!».

Το 2002 το «Εμείς χασάν και αυτοί μαςάν» **επιθεώρηση** με κείμενα του Παπαπέτρου γνώρισε επιτυχία, όπως και το «Κάγκελα Μέρκελ» και «Ο τελευταίος χορός».

Το αστείρευτο ταλέντο του Κ. Παπαπέτρου ευχόμαστε στο μέλλον να μας δώσει και άλλες επιτυχίες.

Το Δίκτυο Καλλιτεχνών και Επιστημόνων για την ανάπτυξη της επαρχίας Ελασσόνας (ΔΙ.Κ.Ε.Α.Ε.ΕΛ.) σε συνεργασία με το Δήμο Ελασσόνας παρουσίασε τα παραμύθια για μεγάλα μωρά της Ζωής Αλεξούλη

Η πρώτη έκδοση των παραμυθιών της κ. Αλεξούλη, περιλαμβάνει ένα λεύκωμα, έξι δροσερών παραμυθιών που γράφτηκαν για άτομα της τρίτης ηλικίας με ήπια, με αρχόμενη άνοια και με άνοια μέτριου βαθμού. Απευθύνεται επίσης, σε φροντιστές ατόμων με διάγνωση άνοιας, σε όλα τα παιδιά ή και σε όλους όσους θέλουν να παραμείνουν παιδιά.

Τα παραμύθια άλλωστε, από την αρχαιότητα ακόμη, μαγεύουν, διδάσκουν, ταξιδεύουν, κεντρίζουν την φαντασία, συμπαρασύροντάς μας σε ένα ταξίδι περιπλάνησης και προβληματισμού.

Τα παραμύθια αποτελούν μια ζωντανή εμπνευση για όλες τις δραστηριότητες του νου, των συγκινήσεων και του σώματος.

Τα μυθικά στοιχεία που περιέχονται στο παραμύθι, έχουν την δύναμη να μας προσανατολίζουν προς τον κεντρικό πυρήνα, δηλαδή, στην ουσία των πραγμάτων.

Στους ηλικιωμένους ενήλικες που πάσχουν από άνοια κάποια χαρακτηριστικά των ελληνικών παραμυθιών φαίνεται να ενεργοποιούν την μνήμη τους, όπως για παράδειγμα, η γλώσσα, η παράδοση, η προβολή του φυσικού περιβάλλοντος αλλά και του ίδιου του χαρακτήρα του ελληνικού λαού.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

Ζωή Αλεξούλη

Είναι απόφοιτος του τμήματος Ψυχολογίας της Φιλοσοφικής σχολής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης ενώ συνέχισε τις σπουδές της στο Πάντειο Πανεπιστήμιο, στην Επικοινωνία, Μέσα και Πολιτιστική Διαχείριση. Έχει παρακολουθήσει μεταξύ άλλων, εξειδικευμένα σεμινάρια κυρίως συμβουλευτικής φιλοσοφικής και γνωσιακοσυμπεριφοριστικής κατεύθυνσης, καταλήγοντας στην υιοθέτηση μιας περισσότερο συνθετικής προσέγγισης.

Σπούδασε Υποκριτική στην Ανώτερη Δραματική Σχολή «Βασίλης Διαμαντόπουλος» στη Θεσσαλονίκη.

Έχει κάνει τα πρώτα της βήματα ως ηθοποιός στο Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος και σε άλλες σκηνές της Θεσσαλονίκης και της Αθήνας. Τα τελευταία χρόνια συμμετέχει σε σεμινάρια και δράσεις πρόληψης και προαγωγής της ψυχικής υγείας για θέματα που αφορούν ευπαθείς κοινωνικές ομάδες.

Από το 2013 εργάστηκε ως ψυχολόγος σε Μονάδες Φροντίδας Ηλικιωμένων. Από το 2020 εργάζεται ως σχολική ψυχολόγος στη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση Αθήνας ενώ έχει εργαστεί ως ψυχολόγος στο ΚΕΔΑΣΥ 2ο του Πειραιά και ως καθηγήτρια Ψυχολογίας στο ΙΕΚ Χαλανδρίου.

Τα βιβλία "Παραμύθια για μεγάλα μωρά" και "Παραμύθια για μεγάλα μωρά II" είναι η πρώτη απόπειρα έκδοσης δικού της πονήματος.

